

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 179: Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber og Den Europæiske Union. (Danmarks ratifikation af Nicetraktaten).

Af udenrigsministeren (Mogens Lykketoft).
(Fremsat 2/3 2001).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Claus Larsen-Jensen (S):

Så tager vi fat på behandlingen af det egentlige lovforslag, og jeg vil starte med at sige, at vi har i Socialdemokratiet en klar vision for fremtidens Europa.

Vi vil et Europa, hvor ødelæggelser, krige og deling af kontinentet erstattes af et demokratisk politisk samarbejde om i fællesskab at skabe økonomisk og social udvikling for alle mennesker og nationer i hele Europa, for vi ved, at det er den eneste vej til langsigtet stabilitet og fred.

Vi vil skabe et mulighedernes Europa for alle. Vi vil over tid overvinde de store forskelle og uligheder; vi vil have alle i arbejde; vi vil give Europa det nødvendige fremtidsløft og bringe hele Europa i front af udviklingen af en vidensøkonomi; vi vil udvikle retsstatsprincipperne i landene og sikre borgerne og virksomhederne rettigheder på tværs af landegrænserne.

Vi vil social velfærd i Europa; vi vil et grønt Europa, et helt Europa, hvor EU ikke erstatter den rige mangfoldighed af sprog, kultur, erfaring osv., der er i de stadig flere medlemslande og deres befolkninger, men giver en merværdi, et supplement på de områder, vi enten kun eller bedst kan varetage i fællesskab.

Vi vil et Europa, som også vil sætte en ny global dagsorden med mennesker og miljø før marked; et Europa, hvor det indre marked og det økonomisk-monetære samarbejde ikke er målene i sig selv, men midlerne til at nå ovennævnte mål til gavn for alle landenes befolkninger.

Selv om Nicetraktaten på mange måder er en teknisk traktat, der skal færdiggøre Amsterdammtraktaten for at gøre EU parat til udvidelsen, skal den alligevel ses i det visionære, historiske perspektiv. Nicetraktaten er nemlig nøglen, der gør det muligt for de mange ansøgerlande, ikke mindst i Øst- og Centraleuropa, at flytte fra baghuset til forhuset i Europa. Når Danmark i andet

halvår af 2002 har EU-formandskabet, bliver den også nøglen for os til at få færdiggjort forhandlingerne med de første lande om EU-medlemskab.

Med vedtagelsen af EU's køreplan for udvikelsen er vejen yderligere banet. Nu gælder det om under det svenske, det belgiske, det spanske og det danske EU-formandskab at holde tidsplanen. Vi kan sagtens se svære forhandlingsområder forude, men vi har tiltro til, at viljen og evnen i ansøgerlandene og i EU-landene er stor, fordi perspektiverne for Europa er så store, at det vil lykkes, hvis man ikke stirrer sig blind på problemerne, men i stedet løfter blikket mod horisonten og prøver at finde nogle løsninger sammen med de andre EU-lande og ansøgerlandene.

Med Nicetraktaten er aftalt den nye magtbalance med stemmeregler og -vægte for alle landene. På nogle få områder er der indført kvalificeret flertal, så EU ikke mister evnen til at træffe beslutninger efter udvidelsen. Der er også sikret klare regler om de i dansk sammenhæng debatmæssigt mere ømme områder og EU's eksterne rolle i forhold til WTO, og det er selvfølgelig sikret, at EU eksternt kun kan forhandle inden for de rammer, der er sat for EU-samarbejdet.

Der er lagt op til et rotationsprincip, som vi har drøftet tidligere, og som jeg ikke skal sige mere om nu. Man kan diskutere den kunstneriske udførelse af tilblivelsen af Nicetraktaten. Det handler jo om magt og indflydelse, men det må ikke skygge for perspektivet for fremtidens Europa.

Det er aftalt, at der i 2004 skal gennemføres en ny regeringskonference. Der tales om en forenklet traktat, en klarere arbejdsdeling mellem EU og medlemslandene, om charteret for fundamentale rettigheder skal være en del heraf, og om styrkelse af de nationale parlamenters rolle. Det giver os og andre i EU 4-5 år til at diskutere, hvad det er for et EU-Europa, vi ønsker os.

Det er Socialdemokratiets holdning, at vi i Danmark skal have en bred folkelig debat herom og også give nogle aktive bud på fremtidens Europa. Hvad er det for et Europa, vi ønsker os? Det er nødvendigt, at vi selv melder ud frem for at vente på at forholde os til de andres forslag.

Det er også vores mål, at vi inden regeringskonferencen i 2004 får optaget et større antal af ansøgerlandene i EU, så de kan deltage fuldt ud i udformningen af fremtidens Europa og i det næste Europa-Parlamentsvalg. Regeringskonfe-

rencen må ikke flytte de EU-målstænger, som ansøgerlandene nu har som mål at nå.

Loven til ratifikation af Nicetraktaten som led i tiltrædelsesloven for Danmarks medlemskab af EF og EU har derfor vores fulde opbakning. Dog ønsker vi, at tiltrædelsesloven ændres, så der ikke blot tales om et af Folketinget særlig nedsat udvalg til at behandle EU-spørgsmålene, men at der direkte skrives Europaudvalget.

Det vil være en klargøring og en stadfæstelse af nu næsten 30 års praksis i dansk europapolitik. Også i forhold til diskussionerne om de nationale parlamenters rolle i europapolitikken vil det både internt, i Folketinget, i forhold til det danske samfund og i forhold til andre lande være et vigtigt signal.

Med denne tilføjelse kan vi give vor tilslutning til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at hr. Claus Larsen-Jensen meget smukt talte om, at nu skulle vi sætte menesket før markedet. Så overrasker det mig bare, at et af de tungeste punkter i Nicetraktaten, faktisk nok den tungeste overhovedet, er spørgsmålet om handelspolitikken.

Og dér gives der EU yderligere beføjelser til at fremskynde markedsliberaliseringen, først og fremmest på to punkter, først og fremmest de offentlige tjenesteydelser og dernæst patentrettigheder, altså at styrke de multinationale selskabers patentrettigheder; alt sammen noget, der vil svække regeringens evne til at sætte mennesker før marked, alt sammen noget, der vil styrke de multinationale selskaber over for regeringerne.

Det forstår jeg faktisk ikke at Socialdemokratiet kunne gå med til. Jeg kan godt forstå, hvorfor Venstre og De Konservative synes, at det er en fantastisk god ting, de dér har fået ind i Nicetraktaten, for de ønsker jo den markedsliberalisering helt til bunds. Men at Socialdemokratiet støtter det, og endnu mere måske endda at hr. Holger K. Nielsen støtter det – men det skal jeg vende tilbage til – det forstår jeg simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu er den socialdemokratiske ordfører ud over at være ordfører også formand for Folketingets Europaudvalg, og jeg håber derfor, at vi her kan få en opbakning til, at det her lovforslag, vi nu

skal behandle, skal undergå en ordentlig behandling i Europaudvalget og få den tid, der er nødvendig, for at vi kan få afklaret alle de spørgsmål, der måtte være.

Så kan vi være uenige om, hvorvidt vi kan gå uden for huset og under hvilke kriterier osv., men det må være helt afgørende, at det står klart ved den her førstebehandling, at der ikke bliver tale om at forsøge at haste det her lovforslag igennem ud fra nogle måske principielle overvejelser om, at man gerne vil være først i ratifikationsprocessen; men det håber jeg vi kan få et tilsagn om.

Dernæst vil jeg spørge om to korte, konkrete ting, selvfølgelig med det udgangspunkt, at sådan en kontrakt er en eller anden form for kompromis, men jeg vil gerne høre, hvad Socialdemokratiets principielle holdning er dels til ændringerne i artikel 7 omkring det her med flertalsafgørelser, der kan fastslå, om der er en fare for, at en medlemstat overtræder principperne i artikel 6, og dels hvad Socialdemokratiets principielle holdning er til det her med politiske partier på europæisk plan.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg skal lige sige til hr. Keld Albrechtsen som svar, at det forekommer mig, at vi lige nøjagtig i december måned, umiddelbart efter at regeringen havde godkendt Nicetraktaten, havde nøjagtig den samme diskussion omkring de her temaer, som vi har oppe her, så det bliver lidt en gentagelse i forhold til det.

Nu har vi forskellige opfattelser, må jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, af, hvad der egentlig gavner et lille land, hvad der gavner virksomheder i et lille land, hvad der gavner arbejdspladser i et lille land, når man deltager i et fælles indre marked, hvilke patentrettigheder der kan garanteres, og hvilke muligheder der rent faktisk ligger.

Jeg er fuldt opmærksom på hele den diskussion, som hr. Keld Albrechtsen rejser i forbindelse med tjenesteydelser, og de problemstillinger, der er og har været i forbindelse med udlicitering og den slags ting og sager, og vi har også en række betænkeligheder den vej over. Men jeg havde nær sagt, at de afgrænsninger og de diskussioner, vi har på det her felt, også i forhold til EU, understreger jo i virkeligheden, at det først er nu, at de konkrete krav på disse områder bliver præciseret på en sådan måde, at de ønsker, vi har, tilføjes på områderne.

Så skal jeg give det tilsagn til hr. Kristian Thulesen Dahl, at selvfølgelig skal vi have en ordentlig og grundig debat om alle de spørgsmål, der er. Omvendt skal det selvfølgelig ikke være sådan, at vi skal udskyde behandlingen i 6 år, fordi vi nu skulle trække debatten; altså der skal også være rimelighed og fairness den vej rundt.

Jeg er ikke bekendt med, at vi skulle have sådan en top score, en top-15 hitliste, hvor det handler om at komme først, men derfor gør det jo ikke noget, at vi gør os færdige, og at alle partier derfor bidrager aktivt til at få belyst alle de spørgsmål, vi nu gerne vil have belyst. Men det er der tilsagn om fra min side.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen nu indrømmer hr. Claus Larsen-Jensen, at der er sandelig noget, der skal kigges efter i sømmene, når det handler om netop de offentlige tjenesteydelser.

Det er også rigtigt, at Europa-Kommissionen først nu for alvor er kommet i omdrejninger med hensyn til at kræve f.eks. tvangsudliciteringer af den offentlige trafik, Århus Sporveje, osv., osv. Der er en stor plan, der skal behandles nu her på topmødet i Stockholm med hele dette liberaliseringsprogram.

Men er det ikke netop på den baggrund helt uforsvarligt at overlade til Europa-Kommissionen på landenes vegne efter en flertalsafgørelse i Ministerrådet, at kunne forhandle yderligere liberaliseringsaftaler i WTO?

Ja, se, det forstår jeg simpelt hen ikke; der er kæden hoppet af for Socialdemokratiet, og jeg synes ikke, der er noget alvor i det, når man bruger så flotte ord som »mennesket før markedet«, når man så samtidig vil vedtage en traktat, der hedder »markedet før mennesket«.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak til hr. Claus Larsen-Jensen for tilsagnet om, at vi i Europaudvalget naturligvis har en behandling af det her, der gør, at de spørgsmål, der måtte være, kan nå at blive belyst, og at man ikke forsøger at haste det igennem. Jeg har ikke nogen illusion om, at det skulle tage 6 år, men det er godt at få konstateret her ved førstebehandling, at vi er enige om, at det skal tage den tid, det nu engang må tage, for at få de svar frem, som er nødvendige.

Så med hensyn til de to spørgsmål, jeg stillede, var der selvfølgelig ikke tid til at få svaret på dem, derfor lige en erindring om, dels hvad den principielle socialdemokratiske holdning er til, at man nu fremover med Nicetraktaten, med flertal – godt nok et særlig kvalificeret flertal – men at man med et flertal skal kunne fastslå, om der er fare for, at man i en medlemsstat overtræder de principper, der ligger i artikel 6. Altså det er jo sådan en lex Østrig, og der kommer jo en diskussion i forhold til Italien, muligvis, som gør, at vi må vide helt præcis, hvor vi har hinanden i forhold til det her.

Det andet er så i forhold til artikel 191, stk. 2, i traktaten, hvoraf det fremgår, det her med, at man vil have de europæiske partidannelser etableret. Er det noget, der er socialdemokratisk politik, eller er det noget, man egentlig har måttet spise, men som man godt kan se er problematisk?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg ved ikke, for hvilken gang jeg og andre må sige til hr. Keld Albrechtsen, at EU kan jo ikke forhandle ud over de beføjelser, EU har i forvejen, i forhold til tredje part, altså det vil sige WTO.

Så til hr. Kristian Thulesen Dahl, jeg skal beklage, at jeg ikke havde tid til at svare før. Jeg skal bare sige omkring artikel 7, artikel 6 og hele det område: Jamen i virkeligheden er det jo langt vanskeligere at lave en aktion som den, der skete i forhold til Østrig, fordi der er en tre, fire, fem kriterier, der skal opfyldes, for at man i givet fald kan reagere i forhold til et land.

Jeg synes faktisk, det er en sikkerhed og en afklaring oven på Østrigsagen og deler sådan set ikke den samme bekymring. Og i øvrigt skal man bemærke sig, at Østrig rent faktisk var med på den pågældende sag, så det kan man ikke have grund til de dybere bekymringer over.

Så omkring artikel 191 og partidannelser: Vi har jo en diskussion i øjeblikket, som handler om tilskudsregler i forhold til de partigrupperinger, der findes i Parlamentet, og det er vel sådan set meget fornuftigt at finde nogle grundregler for, efter hvilke kriterier og hvordan og hvorledes de ting skal fungere. Og den del af det, udmøntningen på det område, er vi jo midt i en debat om, og der skal vi prøve at sikre, at vi får dækket området så godt ind som overhovedet muligt.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Og så er det hr. Keld Albrechtsen for sidste gang til denne ordfører.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, jeg synes simpelt hen ikke, hr. Claus Larsen-Jensen svarer på mine spørgsmål.

Altså den nuværende traktat giver Danmark vetoret over for handelsaftaler vedrørende disse tjenesteydelser. Så laver man nu en traktat, hvor der bliver flertalsafgørelser, hvor Danmark kan stemmes ned, og hvor selve forhandlingerne føres af Kommissionen, hvor Danmark ikke længere sidder med ved bordet, og hvor vi ikke længere kan nedlægge veto fra Folketingets side, hvis vi ikke vil have den pågældende aftale. Sådan er Nicetraktaten indrettet.

Og det betyder altså, at alt, hvad der hedder vandværker, parkvæsen, fængsler og alt muligt andet, kommer ind under det område, der kan lægges over på private tjenesteydelser, der skal i udbud osv., osv.

Det kan jeg altså ikke forstå at hr. Claus Larsen-Jensen ikke synes er et problem. Jeg kan godt forstå, at de borgerlige ikke synes, det er et problem, men jeg kan ikke forstå, at Socialdemokratiet bare lader det passere og så tilmed kalder det »mennesket før markedet«.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Om det så bliver gentaget, må jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, bliver det ikke mere rigtigt. EU har ikke kompetence til på disse områder at gennemføre noget som helst i forhold til WTO, som EU ikke i forvejen har kompetencen til.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Charlotte Antonsen som ordfører.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil da starte med at henvise til den forrige debat, for der har vi jo i meget høj grad drøftet det, der er sagens substans, nemlig østudvidelsen.

Det er altså det, det drejer sig om med Nicetraktaten. Der er ikke ret meget andet i Nicetraktaten, havde jeg nær sagt – desværre. Venstre havde faktisk godt set, at der var lidt mere dynamik, men vi er jo så tilfredse med, at man samtidig med Nice har besluttet at lave en ny regeringskonference i 2004.

Vore europæiske naboer i Ungarn, Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Slovenien, Estland, Letland, Litauen, Rumænien og Bulgarien samt Malta og Cypern indleverede for flere år siden deres ansøgninger om medlemskab af Den Europæiske Union. Det er jo så det, Nicetraktaten i realiteten handler om, nemlig at sikre, at disse lande kan blive medlemmer af EU.

Desværre er der jo mange tendenser til også i dag her i salen, at EU-debatten kommer til at handle om alverdens detaljer og endda ofte om nogle detaljer, der i det store perspektiv er fuldstændig ligegyldige. Realiteten er, at EU handler om frihed og fred. Realiteten er, at det europæiske samarbejde drejer sig om at hele det Europa, der indtil for få år siden var delt i to.

Når jeg her har valgt at nævne alle de enkelte ansøgerlande, er det for at minde om, hvad det er, vi reelt taler om. Vi taler nemlig om de mennesker, der bor i de pågældende lande, når vi drøfter EU, når vi drøfter Europas fremtid. Og nu har vi altså med Nicetraktaten endelig muliggjort, at EU kan begynde at optage landene, og i Venstre glæder vi os til at byde de europæiske naboer velkommen – de første allerede fra 2002.

Vi har også i Venstre været godt tilfredse med forløbet af regeringskonferencen. Vi mener stadig væk, at det var klogt at fastholde en smal politisk dagsorden, fordi det betød, at man jo så kunne koncentrere sig om de nødvendige reformer af EU's institutioner. Dermed lykkedes det for de 15 lande at enes om ændringer, der var nødvendige for at udvide medlemskredsen, og det var jo altså noget af det, man ikke rigtig nåede, da man drøftede Amsterdamtraktaten for 4. år siden.

Når medlemskredsen går fra at være 15, som vi er i dag, og så i løbet af nogle år bliver yderligere 12, er det klart, at så er der behov for, at man ser institutionerne efter i sømmene. Der er simpelt hen behov for en mere effektiv beslutningsproces, og det er det, vi får mulighed for med Nicetraktaten ved, at man kan træffe afgørelser med kvalificerede flertal.

Det har også været nødvendigt med ændringer i institutionerne. Stemmevægten er blevet ændret. Kommissionen har fået bedre muligheder for professionelt at tilrettelægge sit arbejde; der er blevet større smidighed på det område.

Diskussionen om rotation har vi jo allerede haft i flere omgange under den forrige debat. Én ting står fast, når vi taler om kommissærer, hvor mange der skal være i fremtiden, og det er, at pr.

1. januar 2005 skal alle de store lande afgive deres ene kommissær. Det ligger fuldstændig fast; det skal der ikke være nogen diskussion om.

Den 1. januar 2005 har Tyskland, Storbritannien og Italien én kommissær, ligesom Danmark har.

Der næst er der lagt op til en rotationsordning, når medlemstallene er oppe på 27 medlemmer. Det vil formentlig ske efter den regeringskonference, der kommer i 2004. Og det er derfor, at man naturligvis ikke kan give noget endeligt svar på, hvordan en sådan kommission, og hvordan en sådan rotation kommer til at se ud.

Det står i traktaten, at der skal være tale om lige rotation, men man skal jo vedtage en metode, og dermed fastholdes altså enstemmigheden, nemlig at hvert eneste land inklusive Danmark skal være enige, før man går over til en ny model.

Der er også med traktaten lagt op til nogle nye bestemmelser om forstærket samarbejde. Det mener vi i Venstre ikke rigtigt at vi kan tillade os at afvise fra dansk side, fordi vi selv bevæger os i et luntetempo med vores undtagelser. Og derfor kan vi jo ikke forhindre de andre lande i at gøre noget tilsvarende, men det er ikke noget, vi er særlig begejstrede for. Vi ser faktisk helst, at man så vidt muligt står sammen i EU, for det giver det bedste samarbejde og det stærkeste samarbejde.

Med Nicetraktaten forbedrer vi også mulighederne for at forbedre Europas økonomi. Beskæftigelsespolitikken med den åbne koordinationsmetode giver gode muligheder for at forbedre beskæftigelse og vækst i fællesskab, uden at det samtidig betyder, at EU skal blande sig i alverdens detaljer.

Venstre er tilfreds med Nicetraktaten, fordi den baner vejen for østudvidelse. Ellers er der ikke tale om de helt store politiske landvindinger, og derfor er vi i Venstre meget tilfredse med, at man forsøger at opretholde dynamikken i EU ved at indkalde til en ny regeringskonference i 2004.

Lene Espersen (KF):

Nicetraktaten er EU's udvidelsestraktat, der giver Europa en mulighed for at blive samlet, i første omgang med de 10 øst- og centraleuropæiske lande samt Cypern og Malta.

Meget er sagt og kommenteret om Nicetraktaten, ikke mindst om forløbet op til de hektiske dage i Nice og om de mange områder, hvor der ikke blev truffet beslutninger. Derfor har der

også været mange kritiske røster ude om både dette og hint.

På dette tidspunkt mener jeg egentlig, at det er værd at minde hinanden om følgende:

Det europæiske samarbejde er helt enestående i sin konstruktion og et bevis på, at selvstændige nationer måske ikke på trods af, men nærmere på grund af fortidens krige vælger at samarbejde på tværs af landegrænser frem for at klynge sig til national selvtilstrækkelighed.

Med den historiske hang, som man i Europa har haft til ikke kun at regne sig selv for noget særligt, men også noget bedre, er det da fantastisk, at en meget stor del af de europæiske lande i år 2000 nu har en fælles mønt, har etableret et kæmpe indre område, hvor man kan bevæge sig frit, hvor der er frihandel uden snærende protektionistiske bånd, at mange af fortidens stormagter nu enes om at tale med én stemme i udenrigspolitikken og dermed giver Europa gennemslagskraft og reel indflydelse i den internationale debat, og at Europa ene og alene på grund af EU nu har lige så stor handelsvægt som USA og Sydøstasien.

Det havde vi ikke tidligere, og det ville vi ikke have haft tilnærmelsesvis i tyngde, hvis vi i stedet for EU havde valgt traditionelle bilaterale løsninger.

Forhandlinger om Nicetraktaten og ikke mindst resultatet viser jo, at EU fortsat bygger på den vision, at det er selvstændige stater, der samarbejder, og at man er villig til at afgive retten til at bestemme alting selv til fordel for fælles løsninger, der styrker fællesskabet, når problemerne er grænseoverskridende, vel at mærke ikke kun, når vi selv tilraner os fordelene, men også når det medfører ulemper, for at alle til gengæld kan finde sammen om nogle fælles løsninger.

Med Nicetraktaten er det muligt at optage ansøgerlandene, også flere til, uden at EU rammes af beslutningslammelse på de afgørende politikområder.

De mange millioner mennesker, der har måttet lade livet under kommunismens åg og har måttet lide, skylder vi en udstrakt hånd. Ja, vi skylder dem mere end det. Vi skylder dem al den politiske og økonomiske opbakning, der kan fremskaffes, så de bliver medlemmer hurtigst muligt, bliver en del af vores fællesskab, hvor de små lande bliver tilgodeset og respekteret på lige vilkår med de store.

Med Nicetraktaten sker der nogle ændringer i EU-samarbejdet, bl.a. en ændring af stemme-

vægtene, hvor også Danmark må afgive noget indflydelse for at få ansøgerlandene med, og hvor man samtidig tager større hensyn til befolkningstallet i de enkelte lande.

Det kan måske for nogle gøres til et stort problem, men ikke for os konservative. Lad os lige få proportionerne på plads. Hvad er lidt mindre stemmewægt til Danmark værd i forhold til at få samlet Europa og give vores børn og børnebørn et fredeligt Europa i dåbsgave?

Vi bevarer princippet om én kommissær pr. land, indtil EU er oppe på 27 medlemslande. Til den tid er vi konservative sikre på, at man finder en fornuftig løsning. Rotationsmodellen er godt nok ikke vores kop te, men vores forhandlingsposition er jo styrket og ikke svækket, når vi er over 20 små lande, der står sammen.

Der bliver flertalsafgørelser på flere områder. Og netop fordi en stor del af befolkningen ser øget brug af flertalsafgørelser som en trussel, er det vores pligt at gøre følgende klart for befolkningen:

Vi skylder hinanden og ansøgerlandene, at det EU, vi har efter udvidelsen, fungerer og ikke bliver en handlingslammet betonklods uden politiske visioner. Den oplevelse har Øst- og Centraleuropa lagt bag sig.

Derfor er øget brug af flertalsafgørelser også nødvendig. Og vi finder det faktisk direkte glædeligt, at EU nu fraviger princippet om enstemmighed på f.eks. strukturfonds- og samhørighedsfondsområdet. Her skal pengene målrettes og bruges langt mere effektivt frem for at være snabelvand for så godt som alle EU-lande til mere eller mindre lodige projekter.

Ligeledes synes vi også, det er glædeligt, at man hurtigere kan træffe beslutninger, f.eks. på de internationale politikområder.

Vi er glade for, at artikel 7 nu er blevet en aldrig mere Østrig-artikel. Naturligvis skal vi holde hinanden fast på overholdelse af de grundlæggende rettigheder, men det må aldrig udvikle sig til partipolitisk drilleri.

Det forstærkede samarbejde er ikke den del af Nicetraktaten, vi er allermost glade for. Vi tror stadig væk på musketerprincippet, én for alle, alle for én, men er dog tilfredse med, at man har fundet frem til en form, hvor man har valgt tre hovedprincipper, nemlig at der kun kan være fleksibilitet, hvor det er umuligt at finde fælles fodslag på et område inden for Traktaten, at det er åbent for alle, og at det er de deltagende lande, der betaler regningen. Det er gode principper.

Vi er også meget glade for, at man ved afslutningen af Nice allerede har fået sat nogle spor for den næste regeringskonference. Såvel kompetencefordeling som forenkling af traktaterne, status for EU-charteret og selvfølgelig de nationale parlamenters rolle kommer til at spille en stor vægt i den debat.

Vi skal præge den europæiske udvikling med danske værdier og synspunkter for at få indflydelse, også fordi vi politisk har overskud til at være med til at løfte opgaverne. Derfor er vi konservative også åbne over for den debat om, hvordan EU skal ende, den debat, som man i Tyskland kalder slutmålsdiskussionen. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at holde debatten i gang, og det er mit håb som konservativ, at Danmark ikke forpasser den historiske forpligtelse, vi har til også at gøre en forskel.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Tak til den konservative ordfører for de pæne ord om en udvidelse med de østeuropæiske lande så hurtigt som muligt. Det deler jeg fuldstændig.

Men jeg har lidt svært ved at forstå fru Lene Espersens helt igennem positive holdning til det her forslag. For det er jo ikke sådan, at man med Nicetraktaten ændrer på præambelen, dette her visionære forord til Traktaten. Der vil jo fortsat stå, at visionen er at videreføre processen hen imod en stadig snævrere sammenslutning af de europæiske folk.

Jeg har da i hvert fald forstået på den konservative udenrigsordfører, hr. Per Stig Møller, at det er noget, som man vil arbejde på at få ændret, så det bliver et samarbejde mellem selvstændige lande.

Hvordan kan man være så begejstret over denne her traktat, som altså stadig væk arbejder på en stadig snævrere sammenslutning af de europæiske folk og dermed en stadig fortsættelse af undergravelsen af de nationale folkestyrer?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Det Konservative Folkeparti finder overhovedet ikke problemer i Nicetraktaten. Tværtimod finder vi faktisk, at de områder, hvor man er blevet enig om at træffe beslutninger, f.eks. med kvalificeret flertal, er et gode og er meget, meget konservativt.

På f.eks. et område som strukturfondene har det været til stor irritation for os, at så store mid-

ler bliver brugt på projekter alverdens steder, når pengene i princippet ville have meget bedre af at blive brugt i ansøgerlandene i Øst- og Centraleuropa. Her har det været umuligt at komme igennem med andre beslutninger end dem, der er truffet, fordi det var enstemmighed, der skulle til. Så på det område synes jeg faktisk, at det er en meget konservativ og målrettet traktat, vi trods alt har fået gennemført.

Jeg sagde i slutningen af mit indlæg, at vi konservative er meget åbne over for en diskussion om slutmålet, og det var egentlig det, hr. Frank Dahlgaard efterlyste.

Hr. Per Stig Møller og resten af Det Konservative Folkeparti er nemlig fuldstændig enige i, at man godt allerede nu kunne begynde at diskutere, om præambelen skal have en ændret formulering, og som sagt deltager vi meget gerne i slutmålsdiskussionen. Det er jo den, hr. Frank Dahlgaard henviser til, og som de har i Tyskland.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen det er da godt, at Det Konservative Folkeparti vil deltage i slutmålsdiskussionen fem minutter, før man når slutmålet, Europas Forenede Stater og Danmarks omdannelse til en uselvstændig amtskommune i Europa og dermed en undergravelse af det danske folkestyre og de andre landes folkestyre.

Det er ikke – må jeg sige til fru Lene Espersen – konservativ politik. Det bliver det heller ikke, selv om Det Konservative Folkeparti i Danmark går ind for det.

Er fru Lene Espersen bekendt med, hvordan det konservative parti i Storbritannien tackler denne her sag, hvilken indstilling de har? De ønsker et europæisk samarbejde, men sandelig ikke et samarbejde, der kører hele vejen ud, for så er der ikke længere noget selvstændigt Storbritannien og heller ikke noget selvstændigt Danmark.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg må sige til hr. Frank Dahlgaard, at jeg absolut ikke deler den analyse, som hr. Frank Dahlgaard kommer med, af, hvad fremtidsperspektiverne er for det europæiske samarbejde. Tværtimod mener jeg faktisk, at det, vi oplever lige nu, hvor vi udvider EU, er, at vi bevæger os længere og længere væk fra de tanker, som nogle lande havde om et føderalt Europa. Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre.

Tværtimod er vi ved at lave en fuldstændig unik model, og det er en model, hvor det er et samarbejde mellem selvstændige nationer. Det giver simpelt hen sig selv. Det kan overhovedet ikke udvikle sig på anden måde. Så jeg deler absolut ikke den bekymring, som hr. Frank Dahlgaard giver udtryk for, og jeg mener faktisk, det er relevant, at vi i forbindelse med bl.a. regeringens hvidbog får en diskussion om den her slutmålsdebat. Det kan sagtens lade sig gøre.

Til bemærkningerne om de engelske konservative må jeg sige, at de står temmelig alene med deres synspunkter, og jeg synes, det er trist, at de engelske konservative har bevæget sig i den retning. De bevæger sig længere og længere væk fra regeringsmagten i Whitehall. Det er der absolut ikke nogen som helst tvivl om, og man kunne håbe, at de på et eller andet tidspunkt begynder at have en mere positiv indfaldsvinkel til det europæiske samarbejde. Det fortjener Europa, og det fortjener Storbritannien.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen jeg kan forstå, at fru Lene Espersen synes, det er Tony Blair og socialdemokraterne ovre i Storbritannien, der skal vinde det valg.

Fru Lene Espersen taler med to tunger i denne sag. Fru Lene Espersen stod i sit ordførerindlæg og talte om, at EU ikke må blive handlingslammet og være uden politiske visioner. EU skal altså være handlekraftigt og med politiske visioner. Jamen det betyder jo, at den politiske kraft og beslutningsret ligger i EU og i EU's institutioner, og når den ligger dér, så ligger den ikke i det danske Folketing, i det britiske parlament og de andre steder. Man kan ikke begge dele samtidig, fru Lene Espersen.

Det er jo det, den konservative udenrigsordfører og forhåbentlig kommende udenrigsminister i Danmark har fundet ud af. Han ønsker præambelen, forordet, selve formålet i Unionstraktaten ændret fra at være et samarbejde hen imod en stadig snævrere sammenslutning af landene og folkene til at være et samarbejde mellem selvstændige lande. Det er dér, Det Konservative Folkeparti svigter.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Så siger jeg det for tredje gang, for at hr. Frank Dahlgaard også sådan forstår det:

Slutmålsdiskussionen, som man har i Tyskland – det er den, som hr. Per Stig Møller bl.a.

har kommenteret – brugte jeg faktisk en del tid på i mit indlæg, så jeg forstår faktisk ikke rigtigt, hvad det er, hr. Frank Dahlgaard efterlyser, hvad angår det ene punkt.

Jeg må så sige til hr. Frank Dahlgaard, at jeg absolut ikke deler hr. Frank Dahlgaards opfattelse af det, hr. Frank Dahlgaard betegner som EU. For mig at se er EU også Frank Dahlgaard og alle andre her i Folketingssalen. Det er et samarbejde, som i bund og grund er et samarbejde mellem borgerne i Europa, borgerne i de stater, der er en del af EU-samarbejdet, og det er ikke noget, der ligger langt væk; det er noget, vi alle sammen er en del af, og som vi alle sammen har en forpligtelse og et ansvar til at gøre vores indflydelse gældende i forhold til.

Der er der nok en fuldstændig afgrundsdyb forskel på, hvad hr. Frank Dahlgaard egentlig mener man kan bruge den slags indflydelse til, og hvad Det Konservative Folkeparti mener man skal bruge den indflydelse til, men vi betragter rent faktisk EU som en fantastisk god platform til at sikre, at landene i Europa samarbejder med hinanden og ikke bekriger hinanden i rent national selvtilstrækkelighed.

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

I vurderingen af Nicetraktaten har SF lagt vægt på, at traktaten er en udvidelsestraktat. Der gennemføres nye ting på områder, hvor traktatændringerne udgør en politisk forudsætning for de nuværende EU-landes accept af udvidelserne.

Traktatændringerne på bl.a. det institutionelle område udgør en nødvendig, men ikke tilstrækkelig forudsætning for EU's udvidelse. Der forestår fortsat vanskelige forhandlinger med ansøgerlandene, der skal ske ændringer i EU-politikken, ikke mindst på landbrugsområdet, og der skal sikres den nødvendige folkelige opbakning bag udvidelsespolitikken i de nuværende EU-lande, men Nicetraktaten er en forudsætning for at komme videre i udvidelsesforhandlingerne.

SF anerkender, at der både praktisk og politisk kan være behov for flere flertalsafgørelser ved en større udvidelse af EU, men det vil være uacceptabelt, hvis de medfører en mulighed for undergravning af principperne i det danske velfærdssamfund. Det er SF's opfattelse, at flertalsafgørelser i Nicetraktaten ikke vil få denne konsekvens.

I artikel 42 er der fortsat enstemmighed, ligesom der fortsat er enstemmighed omkring aftalesystemet i artikel 137. Der var på et tidspunkt i forhandlingerne optræk til problemer i artikel 133, hvori EU-kompetencen udstrækkes til også at omfatte bl.a. tjenesteydelser. Men med den nuværende formulering af artikel 133 er det ikke SF's opfattelse, at denne paragraf kan bruges til at gennemtvunge eksempelvis uldliciteringer på miljøområdet eller i sundhedssystemet.

SF vil arbejde for, at denne tolkning indføres i den danske ratifikationslovgivning, og det er min sikre forvisning, at regeringen vil være indstillet på at arbejde med.

De nye stemmeregler i Ministerrådet giver en mindre forskydning til fordel for de store lande, men det er ikke SF's opfattelse, at denne forskydning kan begrunde et nej til traktaten. Hvert land fastholder en kommissær, men der lægges op til en rotationsordning på kommissærposterne, hvis EU på et tidspunkt kommer til at omfatte mere end 27 medlemslande.

SF har argumenteret for vigtigheden af en tæt forbindelse mellem Kommissionen og medlemslandene, og at hvert land som følge heraf må fastholde en kommissær. Indførelsen af en eventuel rotationsordning er udskudt til et senere tidspunkt, og heller ikke dette punkt kan efter SF's opfattelse begrunde et nej til Nicetraktaten.

Nicetraktaten indeholder i artikel 7 en bestemmelse, ifølge hvilken Ministerrådet kan påtale det, hvis det mener, at der er en risiko for, at et medlemsland krænker menneskerettighederne. Man kan eventuelt bede uafhængige personer udarbejde en rapport om situationen i det pågældende land.

SF finder artiklen dybt overflødig ikke mindst i betragtning af, at der i Amsterdamtraktaten er klare bestemmelser, hvis et land rent faktisk overtræder menneskerettighederne. Man der er langt fra den aktuelle artikel 7 og den sanktionspolitik, der blev gennemført i forhold til Østrig i foråret 2000. SF mener således ikke, at artikel 7 kan begrunde et nej til Nicetraktaten.

Sammenfattende er det SF's opfattelse, at Nicetraktaten er af afgørende betydning for den videre udvidelsesproces. De problemer, der ligger i den, kan ikke begrunde en reel blokering af østudvidelsen, og SF kan derfor støtte Nicetraktaten.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi har nu fået regeringens lovforslag, som har til hensigt at ratificere Nicetraktaten, som den fore-

ligger efter de forhandlinger, der blev afsluttet i december måned sidste år.

Regeringen kommer øjensynlig med forslaget nu for at få det behandlet hurtigt igennem, sikkert også med den bagtanke, at Danmark gerne må være et af de første lande, der ratificerer Nicetraktaten.

Det bliver ikke med Dansk Folkepartis gode vilje. Vi er modstandere af den traktat, der ligger på bordet, som det er fremgået i forskellige afskygninger, og jeg skal naturligvis begrunde hvorfor.

Når vi laver den altovervejende lakmusprøve på traktaten og spørger os selv: Medfører Nicetraktaten større kompetence til EU på bekostning af nationalstaterne, og medfører Nicetraktaten, at de enkelte nationer får sværere ved selv at fastsætte, hvordan man ønsker at indrette sig, er svaret et klart ja. På alle afgørende områder i Nicetraktaten handler det om at flytte beslutningskraft fra de nationale stater til EU's forskellige institutioner.

Internt i EU's beslutningsproces ændrer man så også reglerne, så man i stigende omfang ikke skal træffe beslutninger med enstemmighed i EU's institutioner, men med flertalsafgørelser.

Det er nævnt, at der på 39 områder i ministerrådsregi vil være flertalsafgørelser, hvor der i dag ikke er flertalsafgørelser. Det siger sig selv, at det også er at flytte kompetence, magt og indflydelse fra nationalstaterne, som indtil nu har haft vetoret og altså i praksis kan sige nej til en ændring, men som fremover nu vil kunne blive nedstemt; man flytter altså magt fra nationalstaterne til EU's Ministerråd.

Det er den overordnede indfaldsvinkel til det her. Så kan man diskutere i forhold til udvidelsen, om nogle af de ændringer, der er foreslået, er afgørende for det, og man kan diskutere, hvor meget vægt det skal tillægges.

For os har linjen været klar i alle de debatter, vi har haft omkring udvidelsen. Vi finder, at udvidelsen skal sikres, og EU's parathed til udvidelsen skal sikres ved, at man laver et mindre EU-samarbejde, ved, at man definerer stadig flere områder, som skal returneres til nationalstaterne frem for at ligge i EU-regi, så man får et EU, der tager sig af færre sager, men som så kan træffe afgørelser på de områder, der er tilbage, med flertal og dermed have et EU, der kan være klar til udvidelsen, ikke på den her måde med at man både vil udvide EU i dybden og i bredden på samme tid, som Nicetraktaten jo er udtryk for.

Et par kommentarer til nogle konkrete artikler: Det er således – og det har jeg nævnt tidligere – at der efter vores opfattelse er suverænitetsafgivelse i forbindelse med handelspolitikken, der inddrager nye områder, Kommissionen, hvor vi med Nicetraktaten tilslutter os en rotationsordning på et senere tidspunkt, artikel 229 A, som man forsøger at skrive sig ud af, men først skal tage stilling til senere, og så altså også et problemfelt, vi må have dyrket mere under udvalgsarbejdet med hensyn til alle de her flertalsområder.

Så er der nogle konkrete punkter. Jeg vil nævne artikel 7 med de ændringer, som vi i Dansk Folkeparti føler er alarmerende. Det er en alarmerende udvikling, at man i stigende grad fra EU's side skal ind og være kontrollant i forhold til det enkelte medlemsland. Det er typisk, hvor man afholder et demokratisk valg. Jeg tror ikke, der er nogen, der kan forestille sig, at man ikke i Italien afholder et demokratisk valg. Men man kan sagtens forestille sig, at den her traktatbestemmelse vil kunne komme i brug i forbindelse med resultatet af de italienske valg, i hvert fald når man ser de udtalelser, der er kommet i forbindelse med det valg og de mulige kandidater, der måtte blive valgt i Italien, og den regeringsdannelse, der kan blive en følge af det.

Vi føler, at det er helt forkasteligt, at et flertal i Rådet på fire femtedele skal kunne fastslå, om der er en fare for, at en medlemsstat overtræder nogle principper. Det afgørende er ikke, om der er en fare, og at man skal tolke det; det afgørende er, om der er en overtrædelse.

Jeg vil også nævne det her med forstærket samarbejde, for vi har tidligere argumenteret kraftigt for, at vi ønskede fleksibilitet i EU-samarbejdet – det gør vi også – og det er klart, at forstærket samarbejde er den ene del af en fleksibilitetsdiskussion, men også kun den ene del.

Den anden del, nemlig det, om et medlemsland kan træde tilbage fra eksisterende samarbejdsområder, er overhovedet ikke taget med i Nicetraktaten. Der er kun taget stilling til den ene del af fleksibilitetsdebatten, nemlig den del, der tilgodeser de lande, der ønsker at gå meget hurtigere frem med integrationen.

Det synes vi er synd for diskussionen om fleksibilitet. Vi synes, det gør, at det ikke er en fleksibilitetsdiskussion, der kommer ud af det her, men kun en diskussion om det forstærkede samarbejde, som det så også hedder her.

Endelig vil jeg nævne, at der jo er det her forslag omkring europæiske partier, som vi ser som

et helt klart ideologisk projekt gående ud på, at man nu i stedet for nationale partier vil indføre de her europæiske partidannelser. Det er også et område, vi skal have afdækket nærmere under udvalgsbehandlingen.

Alt i alt kan vi altså ikke støtte lovforslaget, men hilser selvfølgelig velkomment, at hr. Claus Larsen-Jensen tidligere har bedyret, at vi får den tid i udvalget, der skal til, for at vi kan få stillet alle de relevante spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Thulesen Dahl havde i sin ordførertale meget travlt med at redegøre for, hvordan traktatændringen her medfører en stribe overførelser af kompetence fra nationalstaterne til EU.

Vi forsøgte her i den forrige forespørgsel at få nogle konkrete eksempler, men det kan være, hr. Thulesen Dahl har sundet sig og tænkt sig om, så vi kan få et svar nu, for jeg synes, hr. Thulesen Dahl i denne her debat udmærker sig ved at være meget lidt konkret og være meget vidtløftig, når det drejer sig om at opstille skræmmebil- leder.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det vil jeg meget gerne, og jeg er da glad for, at jeg får en lejlighed mere til at gøre det.

For at nævne tre konkrete områder mener jeg, at der er et klart billede i Nicetraktaten af, at det er EU og EU's institutioner, der får magt på bekostning af nationalstaterne – det har jeg nævnt mange gange tidligere.

Det første er Kommissionen: Udpegning af kommissær, hvor et land kan nedstemmes på sit ønske, og hvor man senere skal indføre en rotationsordning, hvorefter et land altså ikke har ret til at udpege en til den institution, der har monopol på at fremsætte forslag i EU. Det synes jeg da er ret afgørende.

Det andet er stemmevægte, hvor Danmark, når man ser på den udvikling, der er i stemmevægtene, altså får en stadig mindre del af stemmerne. Jeg kan oplyse fru Charlotte Antonsen om, at i Europa-Parlamentet, hvor vi i dag har 16 af 626 mandater, får vi fremover – altså når udvidelsen er en realitet – 13 af 732, og i Ministerrådet, hvor vi i dag har 3 ud af 87 stemmer, vil man fremover fra dansk side få 7 ud af 345. Det er da til at tage og føle på.

Endelig nævnte jeg i mit ordførerindlæg hele området med flertalsafgørelser, de her 39 områ-

der, hvor man går fra enstemmighed til flertalsafgørelser, og hvor det selvfølgelig udhuler nationalstaternes ret til at være herre i eget hus.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er jo næsten ved at blive muntert.

Hr. Thulesen Dahl starter med at fortælle om alle de ting, der overføres fra nationalstaten til EU, og når jeg så beder om det konkrete, får jeg at vide, at det er noget med Kommissionen. Hvad har Kommissionen med nationalstaten at gøre?

Jeg hørte også godt under forespørgslen, at det var et af de områder, der virkelig kunne bære en folkeafstemning. Forestiller hr. Thulesen Dahl sig, at vi skal have en folkeafstemning om ja eller nej til Poul Nielson? Hvad er det reelt man taler om? Taler man ikke blot udenom?

Eller stemmevægte: om det er 3 til 87 eller 7 til 345. Mener hr. Thulesen Dahl virkelig – hånden på hjertet – at det er noget, vi skal afgøre ved en folkeafstemning?

Så havde hr. Thulesen Dahl også i denne runde travlt med artikel 7, og der vil jeg da gerne spørge Dansk Folkepartis repræsentant: Er Dansk Folkeparti ikke interesseret i at få forhindret, at vi nogensinde får en Østrigsag igen, og er det ikke lige præcis det, artikel 7 handler om: aldrig mere en Østrigsag? Men man har måske ændret synspunkt, fordi det nu passer sig bedre at sige, at der kommer en hel masse union, og nu skal vi passe på, og nu skal vi have folkeafstemninger og sige nej til det hele.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

I forlængelse af fru Charlotte Antonsens spørgsmål kunne jeg da godt tænke mig at få at vide af Dansk Folkepartis ordfører, hvad Dansk Folkeparti mener er forskellen på det, der er blevet det nuværende indhold af artikel 7, og det forslag, der kom fra Østrig, da de følte sig mobbet af de andre.

Dengang havde Dansk Folkeparti jo meget travlt med at støtte op om Østrigs synspunkter. Så fik vi faktisk en østrigsk løsning på problemet på EU-plan.

Derfor vil jeg da gerne høre, hvor det er, Dansk Folkeparti er så uenig med den østrigske regering, at man åbenbart synes, artikel 7 lige pludselig er blevet et problem.

Det andet spørgsmål drejer sig om det her med at gå fra enstemmighed til kvalificeret fler-

tal: Er det Dansk Folkepartis politik, at struktur-fondsområdet er et område, hvor der skal være enstemmighed? For man kan jo næsten ikke tolke hr. Kristian Thulesen Dahls indlæg på anden måde, end at det er et problem.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Hr. Kristian Thulesen Dahl lægger stor vægt på at fremhæve nationerne i det europæiske samarbejde. Er sandheden ikke, at en række store nationer i virkeligheden har været kraftigt underrepræsenteret eller at små lande har været voldsomt overrepræsenteret? Tidligere kostede et mandat 1,7 millioner danskere, 8,2 millioner tyskere og 6 millioner franskmænd i runde tal.

Det forhold bliver ændret en smule, for når antallet af EU-lande udvides til næsten det dobbelte med et meget, meget stort antal små lande, som har en overrepræsentation, er det vel meget rimeligt, at de store lande og deres store befolkninger også sikres. Det vil jeg gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl om hvorvidt han er enig i.

Så vil jeg bare sige om henvisningen til artikel 7 og beskrivelsen af kriterier deri – jeg skal nok lade være at læse dem op, for det har jeg ikke tid til nu – at der i artikel 7 er så mange kriterier med hensyn til at kunne gribe ind i forhold til valg, at det er om ikke umuligt så i hvert fald tæt på at være det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Charlotte Antonsen gentager de spørgsmål, i hvert fald for et spørgsmåls vedkommende, hun kom med også under forespørgselsdebatten tidligere, og jeg svarede jo meget klart på det.

Fru Charlotte Antonsen spørger, om vi så skal stemme om noget med Kommissionen. Nej, vi skal stemme om Nicetraktaten, hvis det stod til os. Vi skal stemme om hele Nicetraktaten. De ændringer, der følger af Nicetraktaten, som vi har til førstebehandling her i dag, skal befolkningen i givet fald tage stilling til, om den vil tiltræde eller ej. Og hvis man mener, man har en god sag fra Venstres og andres side, så skulle der ikke være noget problem i det. Men det er der altså åbenbart, for vi kan ikke få lov til at spørge befolkningen om de her spørgsmål. Dem ønsker man at forbeholde sig selv.

Så nævner både fru Charlotte Antonsen og fru Lene Espersen det her i forhold til Østrigsanktionerne. Jamen jeg har spurgt flere gange, og jeg

har ikke kunnet få svar fra regeringen, om den måde man lavede Østrigsanktionerne på vil være forhindret af det, der nu står i Nicetraktaten. Vil det være sådan nu, at der efter Nicetraktaten er et forbud for at lave en sanktion, som man lavede over mod Østrig i foråret 2000?

Svaret er jo krystalklart. Nej, selvfølgelig er der ikke det. Påstanden fra de selv samme partier, der nu går op og siger, at man nu forhindrer en ny Østrigskandale, var jo dengang, at det netop ikke var en del af EU-Traktaten. Det var ikke med i EU-Traktaten, da man lavede Østrigsanktionerne. Det havde ikke noget med EU at gøre. Man lavede dem uden for EU-Traktaten. Og derfor er sagen jo klar: Man kan gennemføre en nøjagtig lignende aktion mod f.eks. Italien efter et demokratisk valg og en regeringsdannelse, hvis man vil, som man gjorde over for Østrig i sin tid.

Så kan man diskutere ud fra en politisk vurdering, om man tror, at det vil ske. Det er noget helt andet. Men rent juridisk er juraen krystalklar i det spørgsmål, og det synes jeg, de spørger omkring det her skulle tænke på.

Så er sagen jo også den, at hvis man skulle gøre det inden for EU, jamen så er der altså nu klare kriterier for, at så kan fire femtedele vælge at gøre det. Jeg havde forstået det sådan, at den danske regering under forhandlingerne var skeptisk over for det. Jeg havde forstået under forhandlingerne af det her spørgsmål, at Venstre og De Konservative var skeptiske over for det. Jeg har åbenbart taget fejl, siden man nu i den grad vil forsvare de her dele af Traktaten.

Så vil jeg sige med hensyn til struktur-fondene, at vi jo har haft den holdning længe, og det har vi stadig væk, at struktur-fondene bør afskaffes. Det er det, vi arbejder på.

Om det der med, at man vil fedte lidt rundt med at stemme igennem, at de skal bruges det ene eller det andet sted: Altså vi har en anden holdning til det spørgsmål, fordi vi ønsker at slanke EU-samarbejdet. Det er vores bestræbelser, og det synes vi, man skulle have brugt regeringskonferencen til i stedet for.

Til hr. Claus Larsen-Jensen skal jeg sige, at det, hr. Claus Larsen-Jensen vel siger, er en imødekommelse af mit synspunkt, nemlig at man nu ændrer på stemmevægtene, så det i højere grad tilgodeser de store lande. Så kan vi have forskellig vurdering af, om det er en smule, som hr. Claus Larsen-Jensen definerer det, eller det er noget, der betyder ret meget, som jeg formulerer det. Det kan vi have, men retningen er jo den samme.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, det er hr. Claus Larsen-Jensen, som har den første korte bemærkning, og vi har også fru Elisabeth Arnold og fru Charlotte Antonsen og fru Lene Espersen.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg skal spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, om vi i virkeligheden ikke afbalancerer magten i systemet, sådan at vi, når der kommer mange flere lande ind, som har en overrepræsentation i forhold til de store, så i virkeligheden er med til at skabe en rimeligere balance i forhold til de befolkningsunderlag, der er i landene.

Så skal jeg bare lige henlede opmærksomheden på artikel 7, hvor der står: På begrundet forslag af en tredjedel af medlemsstaterne i Europa-Parlamentet eller Kommissionen kan Rådet med et flertal på fire femtedele af sine medlemmer efter samstemmende udtalelse fra Europa-Parlamentet fastslå, at der er en klar fare for, at en medlemsstat groft overtræder principper i artikel 6, stk. 1, og rette passende henstillinger til denne medlemsstat. Inden Rådet fastslår dette, hører det den berørte medlemsstat, og det kan efter samme fremgangsmåde anmode uafhængige personer om inden for en rimelig frist at fremlægge en rapport om situationen.

Og så står der i det efterfølgende – men det har jeg ikke tid til at læse op – at Rådet kan i dets sammensætning af stats- og regeringschefer med enstemmighed på forslag af en tredjedel af medlemsstaterne osv. osv.

Det, der egentlig er kernepunktet i det her, er, at det virker rimelig besværligt og bøvet, og det vil sige, at den vilkårlighed, som hr. Kristian Thulesen Dahl mener, der har været i forhold til Østrigsagen, altså ikke længere er til stede. Det er jo i virkeligheden en retsgarantisikkerhed for landene i forhold til, at noget tilsvarende kan ske.

Det burde hr. Kristian Thulesen Dahl klappe i hænderne over.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har med stigende undren hørt hr. Kristian Thulesen Dahl remse alle disse forringelser, der sker for Danmark som en konsekvens af udvidelsen, op, nemlig lavere stemmevægte og færre parlamentspladser osv. osv. Jamen er det overhovedet muligt at ændre på EU-medlemslande-

nes sammensætning og antal uden at ændre på stemmevægtene og parlamentspladserne? Er det overhovedet muligt at foretage nogen som helst ændring af EU-medlems sammensætningen uden at ændre på stemmevægtene?

Skal alt blive, som det er, og intet må ændres? Skal vi forstå det på den måde, eller kan vi kun forstå det på den måde, at Dansk Folkeparti er modstandere af udvidelsen? For jeg har forstået det sådan, at Dansk Folkeparti er modstandere af, at Danmark er medlem af EU. Er det i virkeligheden det, der er sagen, at vi skal ud, og så kan udvidelsen så i øvrigt køre videre uden vores medvirken?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Charlotte Antonsen. Og vi tager også fru Lene Espersen, det er fire, så får hr. Kristian Thulesen Dahl lidt udvidet taletid for at rationalisere lidt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det har han også brug for, for vi mangler altså stadig væk at få svar på de spørgsmål, vi efterhånden har stillet mange gange i første omgang under forespørgslen.

Jeg har forstået, at hr. Thulesen Dahl vil have en folkeafstemning om Nicetraktaten, det er sådan set ikke det, jeg spørger om. Det, jeg spørger om, er, om hr. Thulesen Dahl ikke på helt almindeligt klart dansk kan forklare mig og andre, hvad det er, hr. Thulesen Dahl vil stemme om eller bede danskerne tage stilling til. For det er jo lidt vanskeligt at afholde en folkeafstemning, hvis man ikke er i stand til at forklare danskerne, hvad det er, man faktisk skal tage stilling til, andet end at det er Nicetraktaten, og så er det et eller andet med mere union for at bruge hr. Thulesen Dahls udtryk.

Så den anden sag om artikel 7. Ja, artikel 7 betyder, at en Østrigsag som den, vi så, ville være klart ulovlig. Det er der ikke nogen tvivl om. Den vil ikke kunne ske, uden at det er ulovligt fremover.

Det, som har gjort, at Venstre så ikke har været specielt forhippet på artikel 7, er, at vi har anset det for lidt unødvendigt, lidt dobbeltkonfekt, igen at understrege, at EU er et samarbejde mellem demokratier. Men i forhold til Østrigsagen er det da en klar understregning af, at dette ikke kan lade sig gøre fremover.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Ja, for at fortsætte det i det spor, som fru Charlotte Antonsen kørte i, så må man jo sige, at det egentlig er lidt af en tilståelsessag, at Dansk Folkeparti faktisk ikke rigtig har sat sig ind i artikel 7 før den her behandling og end ikke har gjort sig den umage at henvende sig til Østrig, som man jo så bravt forsvarede igennem mange, mange måneder, hvor tv-kameraerne nu også var tændt. Da var det sandelig væsentligt, at denne her sag den blev taget alvorligt, at der blev gjort noget ved den. Og nu, hvor man rent faktisk har fundet en europæisk løsning på den, ja, så kan den lige pludselig ikke bruges af Dansk Folkeparti.

Det hænger jo ganske enkelt ikke sammen, men jeg forventer ikke, at hr. Kristian Thulesen Dahl i løbet af aftenens debat får taget kontakt til de østrigske myndigheder og får en klarhed over, hvordan artikel 7 rent faktisk skal forstås.

Jeg vil så spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, om jeg hørte hr. Kristian Thulesen Dahl rigtigt, at det, det egentlig drejer sig om, når vi taler strukturfonde, er, at hr. Kristian Thulesen Dahl mener, at dele af fondene er overflødige. Det er vi sådan set enige med Dansk Folkeparti i. Og måden, Dansk Folkeparti vil have fjernet fondene på, er ved at bevare enstemmighed.

Jeg kan godt garantere, at det ikke bliver nemmere at fjerne et privilegium, hvis man har enstemmighed, end hvis man har kvalificeret flertal, men jeg forventer sådan set ikke, at hr. Kristian Thulesen Dahl uddyber sit synspunkt på det her område.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Claus Larsen-Jensen, som taler om det her med stemmevægtene i forhold til befolkningsgrundlaget. Det er jo fuldstændig rigtigt, at hvis man har udgangspunktet, at stemmevægtene tager udgangspunkt i befolkningsgrundlaget, så vil der være tale om med hr. Claus Larsen-Jensens udtryk, at man afbalancerer stemmevægtene i forhold til befolkningsgrundlaget. Det er jo rigtig nok.

Men det er jo ikke vores udgangspunkt i Dansk Folkeparti. Vi mener jo ikke, at vi skal gå ud fra at sige: Hvor stor er befolkningen i Tyskland? Så skal de have stemmevægt efter det, og i Danmark er vi så godt 5 mio., så skal vi have stemmevægt efter det. Vi har jo regnet det for givet, når man sagde, at det skulle være selvstæn-

dige, suveræne nationer, der samarbejdede om nogle afgrænsede områder osv. osv. osv., men det er det, der bliver stadig sværere at få øje på. Det er det, man stadig påstår, at det her samarbejde er, og vi kan bare konstatere, at det er det i mindre og mindre grad, også med de ændringer, der foregår med hensyn til stemmevægtene.

Og når jeg lige er inde på det, vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at det jo er fuldstændig rigtigt, at når man udvider EU, så ændrer man også på stemmevægtene og tager diskussionen om det. Det har man også gjort tidligere. Og det er det så, vi har sagt, at hvis man skal have en udvidelse med så mange lande, og man vil have, det skal være en vellykket udvidelse og en udvidelse, vi skal kunne støtte, jamen så kræver det også, at man er villig til at slanke EU og ikke både vil udvide EU i dybden og bredden på samme tid. Det har jeg jo sagt igennem et år nu, hvor vi har diskuteret denne her Nicetraktat, så det kan vel ikke være overraskende at få at vide.

Så vil jeg i forhold til artikel 7 sige til hr. Claus Larsen-Jensen, som nævner, at der jo er en masse krav, der skal være opfyldt, så derfor vil det være svært – det er også lidt til fru Charlotte Antonsen: Jamen sagen er, at jeg har gjort mig den ulejlighed at spørge udenrigsministeren, om det er således, at det vil være forbudt for landene fremover at lave en sanktion a la Østrigsagen, hvor man jo pointerede, at man handlede uden for Traktaten, og jeg har ikke kunnet få noget klart svar om det. Tværtimod har jeg fået et svar, der giver meget stærk anledning til at tro, at det naturligvis stadig væk er national kompetence at vurdere, om man vil lave sanktioner, som man gjorde over for Østrig, og selv om landene så hedder EU-landene, kan de også gøre det, suppleret måske af Norge og USA og hvem, der ellers var med i Østrigsanktionerne.

Det er det svar jeg har fået. Og det, der gør mig urolig er, at man laver det her sæt vedtægter. Men man kan sagtens lave Østrigsanktionen om igen, hvis man vil det. Så siger man bare, at man handler uden for Traktaten, akkurat ligesom også Venstre og De Konservative sagde, man gjorde det med Østrigsanktionerne.

Så vil jeg sige til fru Lene Espersen, at vi henvender os ikke til Østrig for at få afklaret vores holdning. Vi tager selvstændigt stilling til de her sager. Det kan godt være, at De Konservative har en eller anden regel om, at man spørger nogle bestemte lande om nogle bestemte ting. Vi tager stilling til det her synspunkt, og jeg har gjort rede for, hvad Dansk Folkepartis holdning er, og

den er ikke afhængig af, hvad de østrigske myndigheder ville sige, hvis vi spurgte de østrigske myndigheder her i aften om, hvad de mente om spørgsmålet.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Claus Larsen-Jensen for en kort bemærkning og fru Elisabeth Arnold. Fru Charlotte Antonsen kan ikke få ordet mere, hun har haft ordet tre gange, men det kan derimod fru Lene Espersen.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Kristian Thulesen Dahl: Jeg synes ikke, butikken hænger sammen. Hvis der er tale om samarbejde mellem selvstændige, suveræne stater, så vil det normalt være sådan, at et stort land vil tynge voldsomt meget mere end et lille land. Det, der sker med stemmevægtene, både de gamle stemmevægte og de nuværende stemmevægte, er, at de små lande inklusive Danmark har en overrepræsentation, og at de store lande har en kraftig underrepræsentation. Er det ikke korrekt, at det er balancen i det, der er ændret lidt, så de store lande får lidt mere, og de små lande giver lidt, det er rigtigt, men til gengæld får vi så efter en udvidelse mange nye små lande ind med en kraftig overrepræsentation, og at det i virkeligheden er det, der skal skabe balancen i respekten for selvstændige nationer, store som små, i et ligeværdigt samarbejde?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Om præcis det samme emne gav hr. Kristian Thulesen Dahl en sludder for en sladder og sagde, at man kun ville gå ind for udvidelse, hvis EU samtidig slankede sig. Jamen man kan da godt have det synspunkt, men det har da ikke noget at gøre med stemmevægtene. Uanset hvor få områder EU beskæftiger sig med, skal man da stadig væk have et system i Ministerrådet, som afspejler medlemslandenes deltagelse.

Derfor vil jeg da gerne blive ved med at spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Må stemmevægtene i Rådet i et udvidet EU aldrig kunne ændres fra det nuværende? Må Danmark aldrig få andre stemmer, end vi har nu? Det bliver brugt som et selvstændigt argument fra hr. Kristian Thulesen Dahls side, at Danmark mister stemmer i et udvidet EU. Jeg vil gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Betyder det, at Polen og Tjekkiet og

Ungarn ikke skal have nogen stemmer i Ministerrådet?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lene Espersen for den tredje og sidste korte bemærkning til hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Så får man sådan et lidt halvfornermet, mopset svar om, at man sandelig ikke vil rette henvendelse til Østrig, men det var hr. Kristian Thulesen Dahl, der selv bragte hele emnet på bane omkring en lex Østrig, og hvem der egentlig var pennefører på artikel 7. Jeg må blot gentage, at det rent faktisk var den østrigske regering, der i meget, meget, meget stor udstrækning var pennefører på artikel 7 for at have en sikkerhed for, at det blev en aldrig mere Østrigsag. Det var sådan set det, der var pointen.

Så til spørgsmålet om det her med et slankere EU og hele diskussionen omkring strukturfondene. Vi har nu fået bekræftet, at Dansk Folkeparti for at afvikle strukturfondene vil bevare de enkelte landes vetoret. Vil man så også for at slanke landbrugsområdet have enstemmighed på landbrugsområdet? Det er en sjov måde at føre politik på, men jeg er helt stensikker på, at den nok skal bevare mange, mange, mange milliarder euro inden for EU-administrationen i mange år fremover, hvis det er det, der er Dansk Folkepartis politik.

Endelig må jeg gentage det spørgsmål, som fru Charlotte Antonsen nu har stillet seks gange: Jamen hvad er det så, hr. Kristian Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti vil have til folkeafstemning? Nicetraktaten, ja, men hvad er det for punkter? Svaret blaffer fortsat i vinden.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl, og så vurderer jeg, at der er gode muligheder for, at vi kan gå videre i ordførerrækken, men man kan aldrig være sikker.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Med hensyn til det sidste så synes jeg, at lige så mange gange som spørgsmålet er stillet, lige så mange gange skal man slå op i Folketingets forhandlinger og se, at jeg hver eneste gang, det spørgsmål er kommet op, har sagt: Det, der skal til folkeafstemning, er den samlede Nicetraktat.

Jeg kan da godt bede formanden om taletid til at læse traktatartiklerne op, hvis det er det, fru Charlotte Antonsen måtte ønske, men der er ikke rigtig nogen idé i at gøre det.

Det er ikke det ene eller det andet. Befolkningen må jo afgøre, hvad befolkningen vil lægge vægt på. Det, vi skal sende til vejledende folkeafstemning, hvis ikke der er en § 20-situation, er Nicetraktaten, som den ligger på bordet foran os. Hvad man så lægger vægt på i spørgsmålet om, hvorvidt man vil stemme ja eller nej til den, må befolkningen jo selv afgøre. Det skal vi jo ikke sætte os til doms over.

Derfor er det ikke alene spørgsmålet om Kommissionens sammensætning. Eller spørgsmålet om, at Danmark ikke længere vælger sin egen kommissær, men kan stemmes ned. Eller spørgsmålet om, at der skal indføres en rotationsordning, som man kan sige ja til. Eller alene spørgsmålet om de nye stemmевægte i forhold til, om de er nødvendige i forhold til udvidelsen osv. Eller de nye flertalsafgørelser osv. Det er jo det hele, der bliver sendt til folkeafstemning, og det er det hele, befolkningen vil blive bedt om at tage stilling til.

Så må jeg sige om det med Østrigsagen, at jeg har spurgt udenrigsministeren helt konkret, om de formuleringer, der nu er i Nicetraktaten, betyder, at man ikke vil kunne lave en ny Østrigsanktion uden for traktaten. Der har jeg altså fået det svar, at det kan man. Man kan lave en lignende sanktion.

Hvis det er ændret, så vil jeg bede om, at udenrigsministeren tager det med i sin besvarelse, og at vi også afklarer det under udvalgsarbejdet, altså om det er sådan, at landene nu har forbud mod at lave en sanktionspolitik, som man lavede over for Østrig. Det har man ikke. Man kan gøre det, hvis man vil. Man kan ud fra en politisk vurdering gøre det, og derfor er de formuleringer, der er i traktatbestemmelsen her, overhovedet ikke nogen garanti for, at der ikke kommer nye Østrigsanktioner.

Så må jeg sige til fru Elisabeth Arnold og lidt også til vistnok hr. Claus Larsen-Jensen, at det der med at slanke EU da har meget med stemmевægtene at gøre efter vores opfattelse, for hvis man slanker EU, så EU reelt består af nogle helt fundamentale spørgsmål, man ønsker at løse i fællesskab, men at man ikke anfægter den nationale selvbestemmelsesret, som man gør i det nuværende EU-samarbejde i stadig stigende omfang, så er vi da også mere parate til, at tingene, der så er i EU, vedtages med flertal. Vi er da

også parate til at diskutere stemmевægte i forbindelse med udvidelsen. Men så længe man ønsker at udvide både i dybden og i bredden, så står vi af. Det må vist være lysende klart.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Mine forhåbninger om, at vi kunne gå videre, brast.

Fru Elisabeth Arnold. Men det er også tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):
Undskyld, hr. formand.

Men jeg vil blot sige til hr. Kristian Thulesen Dahl om Østrigsagen: Det er jo fuldstændig rigtigt, at disse bestemmelser i Nicetraktaten jo ikke forhindrer statsledere for selvstændige, suveræne nationer i at beslutte et eller andet, de måtte blive enige om. Det kan selvstændige lande, og det forhindrer den nuværende traktat ikke, og det forhindrer Nicetraktaten heller ikke. Man må håbe, de ikke gør det, men den nuværende traktat forhindrer ikke, at statsministre fra forskellige lande uden for Traktaten sætter sig sammen og vedtager et eller andet om et femte land. Det forhindrer den ikke, for det er selvstændige, suveræne stater.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Kristian Thulesen Dahl. Og *så* tror jeg, vi kan gå videre.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

I stedet for at man tror, at den argumentation går særligt på mig, så synes jeg egentlig, at man skulle rette skytset mod de partier, der lige har haft deres ordførere her på talerstolen i krystalklare vendinger her sagt, at formuleringen i artikel 7, som den nu er efter Nicetraktaten, forhindrer mulige Østrigsanktioner.

Jeg synes egentlig, det var en yderst interessant melding, fru Elisabeth Arnold kom med, og jeg synes egentlig, at de partiets ordførere, der netop har sagt det stik modsatte af det, fru Elisabeth Arnold nu siger, burde komme på talerstolen og sige, at de tog fejl, og at EU-landene selvfølgelig også fremover kan lave sanktioner a la dem, man lavede over for Østrig. EU-landene kan gøre det. De kan gøre det som selvstændige lande. Selvfølgelig kan de det.

De kan ikke gøre det i EU-regi, og det påstod man heller ikke at Østrigsanktionerne var. Der

påstod man, at man gjorde det uden for EU-traktaten. Og muligheden for at lave en lignende sanktion over for eksempelvis Italien her i foråret vil være til stede også efter Nicetraktatens bestemmelser.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Susanne Clemensen som ordfører.

Susanne Clemensen (CD):

Jeg har lovet de andre ordførere at sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at det netop er uden for EU-regi, at det kan finde sted. Det er jo netop det, der er humlen i det hele.

Nå, jeg var lige ved at sige back to basics, men tilbage på sporet.

Hver gang vi står med sådan et lovforslag her, og det er jo trods alt ikke så tit, det sker, så synes jeg, at der er grund til at minde om de store linjer i EU-samarbejdet og målet med det, nemlig et forenet Europa. Her vil jeg gerne minde om, at man ser det i et historisk perspektiv, hvor vi jo netop stod med et splittet Europa efter Anden Verdenskrig, og hvor vi kunne se et Europa, der blev polariseret, delt i to, en øst- og en vestblok.

Der vil jo altid være nogle, som kan pindehugges, som vi jo har set i dag her om enkeltelementer i en traktat. Sådan er det jo selvfølgelig, og det er ikke anderledes, end når der indgås andre forlig her i Folketinget.

Det er jo meget sjældent, at man kan få det lige hundrede procent, som man gerne vil have det. Men hvis man spørger sig selv, hvad alternativet er, nemlig i relation til Niceforhandlingerne, at der slet ikke var sket noget, at man slet ikke var kommet til et resultat, eller hvis regeringerne ikke var gået ind i de her forhandlinger meget konstruktivt, så tror jeg slet ikke, at vi havde nået de gode resultater, som vi rent faktisk har opnået.

Det svarer også meget godt til den samarbejdspolitik, som vi fører i CD, hvor det er muligt. Det er også den samarbejdspolitik, som vi mener er utrolig vigtig, når det gælder større ting, der er på spil, som f.eks. udviklingen af det europæiske samarbejde.

Derfor er det efter vores opfattelse ikke nok bare at se på, hvad Danmark har opnået i denne her sammenhæng. Vi må brede perspektivet ud. Vi må se på, hvordan udviklingen går i hele Europa.

EU blev jo netop dannet for at skabe sikkerhed og stabilitet i Europa, og den opgave har Fællesskabet hidtil løst med succes. Men det er

jo ikke ensbetydende med, at man kan tillade sig at hvile på laurbærrerne. De left-overs, som man havde fra Amsterdamtraktaten, viser jo netop, at det faktisk kan være ganske vanskeligt at nå til enighed om nogle institutionelle ændringer, som er ganske vigtige og nødvendige for, at vi fortsat kan sikre et dynamisk og fremadrettet europæisk samarbejde, når EU forhåbentlig inden så længe kommer op på mange flere medlemslande.

I det perspektiv drejer Fællesskabet sig jo også om at sikre menneskerettigheder, frihed og demokrati. Vesteuropa er et område i verden, hvor de tre grundsten præger samfundet, og derfor har vi i Det Europæiske Fællesskab naturligvis også en pligt til at hjælpe mennesker i andre dele af verden til at opnå de samme rettigheder. Det gælder også de øst- og centraleuropæiske lande.

Det er jo netop det, som Nicetraktaten drejer sig om. Det er det, der er perspektiverne i Nicetraktaten, at vi nu har fået de formelle og politiske institutionelle ændringer på plads, så vi kan hilse de nye øst- og centraleuropæiske lande velkommen i fællesskabet.

Derfor har vi jo netop et moralsk ansvar. Vi har en moralsk pligt set i historisk perspektiv til at stå sammen, til at åbne Fællesskabet for andre europæiske lande, og vi har en pligt til at bidrage til en bedre og mere fredelig verden.

Jeg mener rent faktisk, at denne her traktat, som vi diskuterer her i dag, giver mulighed for det, ved at vi netop har fået de her ændringer, som vi tidligere har været inde på, på plads med antallet af medlemmer af Kommissionen, landenes stemmevægte i Rådet og større brug af flertalsafgørelser. Jeg hilser også den ændring, der er sket med hensyn til strukturfondene, velkommen, at man nu går fra enstemmighed til kvalificerede flertalsafgørelser på det område. Det er nu lykkedes med Nicetraktaten.

Derfor støtter vi naturligvis det her lovforslag, som gør det muligt for den danske regering på Danmarks vegne så hurtigt som muligt at ratificere Nicetraktaten.

Vi synes også, at de perspektiver, der ligger på nuværende tidspunkt om, at man skal afholde en regeringskonference i 2004 om, hvordan vi sikrer et mere gennemskueligt, åbent og demokratisk europæisk fællesskab, er en utrolig spændende debat. Netop det, at man har besluttet sig for dét på nuværende tidspunkt, gør, at vi får en meget grundigere debat, en meget mere åben og demokratisk debat om de her spørgs-

mål. Vi ser gerne i CD, at vi får en, jeg vil ikke kalde det en grundtraktat, men en ny forfatning på det her område, der bliver mere enkel og forståelig.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det var rart, at der kom en ordfører, som ville have os tilbage på sporet og ville tale om de store linjer i Europa.

Jeg synes også, vi må prøve at hæve os over filigranarbejdet om stemmevægte og antallet af mandater i Europa-Parlamentet. Det her arbejde om udvidelsen af EU mod øst er Europas største chance i flere hundrede år.

Kontinentet har været plaget af krige, af ulykker, af forfærdelige ting, vi har gjort mod hinanden. Vi må ikke lade denne chance blive tabt på gulvet. Det ville være ulykkeligt, hvis ikke det lykkedes at få gennemført udvidelsen.

Demokratiet breder sig, friheden breder sig i Europa. Og den deling, der har været i den umiddelbare fortids Europa, skal høre op.

Det Radikale Venstre er et internationalt engageret parti, og vi er energiske tilhængere af EU's udvidelse. Det vil jeg gerne slå fast med syvtommersøm.

Amsterdamtraktaten leverede et uafsluttet arbejde. Der var ikke taget højde for, hvordan stemmevægte, kommissærposter osv. skulle udvikle sig med et meget større medlemstal. Det er nu på plads, og det var Nicetraktatens egentlige formål. Lad os gøre arbejdet færdigt, så alle ansøgerlande præcist kan se, hvor mange stemmevægte de får i de forskellige organer, og hvor mange pladser de får i Europa-Parlamentet. De ved nu, at det er alvor: Vi mener det alvorligt.

Adskillige landes parlamentarikere har spurgt os fra Danmark: Jamen mener I det virkelig alvorligt? Vil I virkelig have os med? Jeg kan kun sige fra Det Radikale Venstres side, at vi i hvert fald mener det alvorligt. Man kan jo godt indimellem, når man hører den danske debat, være lidt bekymret over, at europæiske borgere skal være så bange for hinanden og være så bekymrede for at have samarbejde med hinanden, som man somme tider får indtryk af ved at tale med EU-modstanderne ikke mindst i dette Folketing.

Jeg vil godt tage fat på et par af de ting, der har været nævnt i debatten, f.eks. ordningen med, at hvert land har en kommissær, indtil man når op på 27 kommissærer, altså har 27 medlemslande, hvorefter man med enstemmig-

hed skal finde frem til en rotationsordning, som alle landene skal deltage i.

Jeg synes, det er en garanti for alle de nye medlemslande, at de ved, at de får medbestemmelse på den rotationsordning, der bliver resultatet, efter man når op på 27 lande, hvor et stort flertal vil være små lande, som naturligvis alle samme er interesseret i at få en ligelig andel i deres kommissærpost selv efter denne store udvidelse.

Så jeg er helt tryk ved, at den ordning, der kommer til at foregå, efter man har opnået 27 medlemslande, vil være tilfredsstillende også for Danmark.

Flere flertalsafgørelser er et af resultaterne i Nicetraktaten. Vi har fra Det Radikale Venstres side ingen betænkeligheder ved de flertalsafgørelser, der er kommet frem i denne tekst. Vi havde gerne set flere. Vi havde gerne set flertalsafgørelser om minimumsbestemmelser på miljøafgifter. Vi havde også gerne set flertalsafgørelser på selskabsskatteområdet, så vi fik hævet både miljøpolitikken og erhvervs politikken og skattepolitikken op på et højere plan. Men det må vente til en anden gang. Vi er stadig væk parate til at diskutere det, hvis lejlighed skulle byde sig.

Så er der bestemmelserne om Østrigsagen eller udløberen af Østrigsagen. Jeg synes, det er tilfredsstillende, at der er kommet bestemmelser ind om aktioner, man kan foretage, hvis lande er i fare for ikke at overholde de grundlæggende rettigheder. De ventiler, der er skubbet ind for at kunne sikre sig, at man ikke foretager overilede ting, er naturligvis tilfredsstillende. Men jeg vil gerne gentage, at der aldrig nogen sinde er nogen, der kan garantere for, at selvstændige, suveræne lande kan sætte sig sammen to, tre, fire eller flere i en gruppe og beslutte et eller andet, som de øvrige lande er utilfredse med.

Sådan må det være, men jeg håber, at sådan en sag som Østrigsagen ikke vil gentage sig.

Så er der bestemmelserne om tættere samarbejde, også kaldet fleksibilitet, eller hvad man nu ellers kan bruge af ord om det. Jeg vil blot sige, at det bliver lettere med den nuværende traktatændring. Det har vi ikke nogen særlige betænkeligheder ved. Men der er endnu ikke nogen lande, der har anvendt mulighederne for fleksibilitet, som de er beskrevet i Amsterdamtraktaten. Så vi har endnu til gode at få nogle erfaringer med denne type samarbejde. Men jeg vil blot sige, at hvad angår fleksibilitet, så må Danmark vist tage prisen eller rekorden som dem, der gør størst brug af fleksibilitet, idet vi jo

har undtagelser på de fire områder, hvor vi har forbehold.

Til sidst vil jeg sige, at erklæringen om Unionens fremtid om de ting, der er vigtige at diskutere på den kommende regeringskonference, nemlig en arbejdsdeling mellem EU's institutioner og de nationale myndigheder, charteret for de grundlæggende rettigheder, forenkling af Traktatens tekster og de nationale parlamenters rolle, er diskussioner, som vi er meget ivrige efter at deltage i, så snart vi har fået ratificeret og fået gennemført Nicetraktaten, og så snart udvidelsen er godt i gang.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Endnu en gang vil jeg gerne takke fru Elisabeth Arnold for at have slået det krystalklart fast, så ingen kan være i tvivl, at selvfølgelig kan EU-landene ikke i deres egenskab af EU-lande, men som nationer vælge at lave sanktioner a la dem, de lavede mod Østrig, også selv om Nicetraktaten bliver en realitet med den ændrede artikel 7.

Jeg synes, det er godt, at det nu, selv om vi har haft et langt tilløb og måske har misforstået hinanden undervejs, er slået krystalklart fast. Det vil jeg gerne takke for.

Nu har Det Radikale Venstre jo, efter at det blev et nej til euroen, valgt at tolke det således, at det nødvendiggør, at Det Radikale Venstre bliver det mest EU-ivrige parti i Folketinget. Det har man i hvert fald forsøgt at give indtryk af i offentligheden, og derfor vil jeg gerne spørge, hvordan Det Radikale Venstre stiller sig til diskussionen om fremtidige ændringer af traktater, og her tænker jeg ikke i første omgang på diskussionen om folkeafstemninger, men på spørgsmålet om et forslag, som kommissionsformand Prodi kom med i går, hvor han annoncerede, at man skulle dele traktaten op i to.

Man skulle have sådan en præambel, hvor de overordnede eller de grundlæggende principper stod, som stadig væk skulle ændres ved enstemmighed, og så skulle man have alle de praktiske artikler, også med stemmevægt og sådan noget, som jeg kan forstå på fru Elisabeth Arnold er småting, der lige skal rettes lidt praktisk til, og dem skulle man så kunne ændre fremover med flertalsafgørelser.

Er det en model, Det Radikale Venstre støtter? Eller finder man, som vi i hvert fald gør i Dansk Folkeparti, at det er afgørende vigtigt, at traktatændringer altid sker ved enstemmighed?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold går jeg ud fra vil svare på de stillede spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ingen, der læser det nuværende traktatsæt, kan være i tvivl om, at den tekst er vanskeligt tilgængelig. Den er svær at finde rundt i, og den er svær at forstå. En ændring af traktatteksterne bestående af nogle fundamentale principper, som skal være vanskelige at ændre, og andre principper, som skal være lettere at ændre, har vi ikke på forhånd taget stilling til, men jeg synes da, det lyder interessant, og det lyder da spændende, at man opbygger Traktaten på en anden måde, end man har gjort indtil nu.

Jo større EU bliver, jo flere lande, der kommer med, og jo mere vi bygger uden på traktaterne, knopskydning på knopskydning på knopskydning, jo vanskeligere bliver de at forstå for almindelige borgere, og jeg synes, man skulle gøre en stor indsats for at prøve at gøre det mere forståeligt og lettere at finde rundt i.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Thulesen Dahl for en kort bemærkning og derefter hr. Keld Albrechtsen. Også en kort bemærkning til fru Arnold.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen det er en meget interessant oplysning, netop fordi kommissionsformand Prodi altså har spillet ud med nogle konkrete tanker om, at man altså opdeler Traktaten på den her måde, for det vil jo betyde, at alle de afgørende spørgsmål om, hvordan EU fungerer, og hvilken magt EU skal have, vil jo så fremover skulle vedtages ved flertalsafgørelser, og vil jo betyde, at Danmark kan sprælle nok så meget herfra og til juleaften, uden at vi vil kunne forhindre, at de andre lande vedtager, at der skal nye områder ind i Traktaten, og at man måske fremover skal kunne vedtage endda med simpelt flertal de steder, hvor der i dag er kvalificeret flertal, man vil kunne lave stemmevægte om osv.

Hvis det er sådan, at man kun har de grundlæggende principper i en første del, som skal vedtages af alle, og så har sådan en lang liste af alle de praktiske redskaber, som vedtages med flertal, så er det jo konsekvensen, og derfor synes jeg da, det er en meget interessant oplysning, at Det Radikale Venstre synes, det er en til-

talende idé og noget, man ikke vil afvise. Det kunne da også være interessant at høre udenrigsministerens kommentar her lidt senere til, om det er noget, regeringen har diskuteret, eller det er noget, Socialdemokratiet har diskuteret, og om det har det samme udgangspunkt som dets regeringspartner.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, fru Elisabeth Arnold skal have tak for den åbenhed, der ligger i at delagtiggøre os andre i de overvejelser, der foregår i regeringspartierne, for da statsministeren kom med sit »en grundtraktat«, var vi jo mange, der var i tvivl om, hvad de ord egentlig dækkede. Vi var jo godt klar over, at det var noget med forfatning, men hvad var sådan teknikken i en grundtraktat?

Nu er det jo så åbenbart, at ideen med en grundtraktat altså er, at det er det, der stadig væk skal være enstemmighed om, når det skal ændres, hvorimod der så bliver taget en hel masse bestemmelser over i en traktat, som kan ændres med flertalsafgørelser, hvor selve traktatændringen ikke længere kan blokeres af et dansk veto.

Så bliver det jo interessant at se, om den absurde grundlovsfortolkning, som regeringen hidtil har lagt til grund, nemlig at overgang fra enstemmighed til flertal ikke indebærer suverænitetsafgivelse, også betyder, at overgang fra enstemmighed til flertal ved traktatændring ikke er suverænitetsafgivelse. Jeg ville umiddelbart tro, at det ville være regeringens opfattelse. Det ville være det logiske slutpunkt for den tømning af suverænitetsbegrebet, som har fundet sted gennem de senere år.

Jeg håber, fru Elisabeth Arnold kan svare på spørgsmålet, men det tegner sig ubehageligt klart, vil jeg sige.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, ja, det er, hvad man får ud af at svare ærligt på et spørgsmål, at man bliver tillagt nogle motiver og nogle synspunkter, man ikke har, men sådan er det jo med hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsen, det ved vi jo i forvejen.

Jeg har på Det Radikale Venstres vegne svaret på et spørgsmål vedrørende en idé om at dele Traktaten op i to dele, hvor den ene er sværere at ændre end den anden, og jeg svarede på den måde, at for Det Radikale Venstres vedkommen-

de er vi meget interesseret i at diskutere forenklinger, tydeliggørelser og andre måder at lave traktat på, end hvad vi har gjort indtil nu. Jeg synes, det nuværende traktatsæt er uforståeligt og vanskeligt at finde rundt i, og der er ikke ret mange mennesker uden for denne Folketingssal, der kan finde rundt i det sæt. Jeg synes, vi skulle gøre befolkningerne den tjeneste at prøve på at finde på noget enklere. Det er faktisk også noget af det, som står i erklæringen fra Nice om Unionens fremtid.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg må sige, at det er en besnærende idé. Først laver man en traktat, der er så indviklet, at ingen kan forstå den, og så siger man derefter, at det kan ingen jo forstå, så nu bliver vi nødt til at indføre flertalsafgørelser om traktatændringer, sådan at vi i en fart kan ændre det, som ingen kan forstå, uden at der kan nedlægges veto. Ja, det er jo krystalklart.

Det er jo klart, at når det ikke er til at forstå, hvorfor skulle man så have en demokratisk diskussion? Det kan jo alligevel ikke lade sig gøre. Jeg håber, fru Elisabeth Arnold kan høre, at kæden ligesom er hoppet af. Men igen tak for, at vi får de der meldinger om, hvad det er, der er dagsordenen for den kommende regeringskonference i 2004: en grundtraktat og så en række traktatbestemmelser, der bliver løftet væk fra vetoretten og så at sige bare kan ændres administrativt af Ministerrådet.

Det bringer mig tilbage til det spørgsmål, fru Elisabeth Arnold var fremme med, om et konvent, fordi jeg ser en tegning i, at man vil have et konvent, sådan grundlovgivende forsamlinger, så vil man have denne grundtraktat, og så kører unionstoget. Tegningen er rimelig klar.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Thulesen Dahl for sin tredje og sidste korte bemærkning til fru Arnold.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen jeg sagde faktisk også, jeg var meget glad for fru Elisabeth Arnolds åbenhed i det her spørgsmål, for jeg synes, det er en meget vigtig oplysning, Folketinget får her i forbindelse med førstebehandlingen, at et af de to regeringspartier altså synes, det er meget, meget besnærende at få opdelt Traktaten, så den ene del af Traktaten, hvor en meget, meget lang række af de væ-

sentlige ting jo vil skulle ligge, skal kunne ændres ved flertalsbeslutninger, hvorefter altså Danmark vil kunne være modstander af traktatændringer, men de bliver vedtaget alligevel af et flertal.

Det er en meget vigtig oplysning, og det er også derfor, jeg så mindelig vil bede Socialdemokratiet om at redegøre for, om det har lignende tanker, for det er jo fuldstændig rigtigt, som hr. Keld Albrechtsen siger, at der foregår en diskussion i en bredere sammenhæng, hvor vi jo skal have brikkerne til at passe ind.

Hvad er det, man arbejder sig frem mod? Vi kunne også prøve at lægge kortene på bordet og sige, hvad vi kunne tænke os af den fremtidige udvikling, og der er så kommet en oplysning her.

Jeg synes bare ikke, at den debat, sådan som fru Elisabeth Arnold gør det, alene skal tages i en diskussion om, hvorvidt man skal forenkle traktaterne. Det synes jeg altså godt nok er et noget indsnævret udgangspunkt. Jeg synes da den i mindst lige så høj grad, hvis ikke meget højere, må tages ud fra et demokratisk synspunkt, nemlig om det er rigtigt, at befolkninger i en del lande bliver kørt fuldstændig ud på et sidespor, når det drejer sig om traktatændringer.

Det synes vi ikke.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først til hr. Keld Albrechtsen vil jeg sige, at et konvent, som vi har set det under udarbejdelsen af charteret for de grundlæggende rettigheder, er for mig en interessant konstruktion, fordi den medfører, at man har repræsentanter for de nationale parlamenter med i dette arbejde, og det synes jeg er en grundlæggende demokratisk foranstaltning. Det synes jeg er en god måde at inddrage de repræsentative demokratier på. Det kan jeg ikke se der er noget udemokratisk eller noget tromlende i. Jeg synes helt ærligt, at konventet var en god opfindelse. Om man skal bruge det igen, vil jeg være helt åben over for.

Så vil jeg sige til både hr. Keld Albrechtsen og til hr. Kristian Thulesen Dahl, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti er åbenbart imod forenklinger. De synes tilsyneladende, at det er godt at have et sæt traktater, der er komplicerede, uforståelige og mærkværdigt opbyggede, så man bedre kan bilde befolkningerne ind, at det her er et stort komplott, der er ude på at snyde og bedrage danskerne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har endnu ikke haft fornøjelsen af at kunne stemme for en EU-traktat, og derfor må jeg sige, at jeg ikke kan tage æren for de mange udviklede bestemmelser, som er i EU-traktaterne. Der må jeg bedrøve fru Elisabeth Arnold.

Men det, der jo er den mere seriøse del af diskussionen, er om et sådant konvent eller en sådan grundlovgivende forsamling. Er fru Elisabeth Arnold ikke opmærksom på, at et sådant konvent med repræsentanter rundtomkring fra de store parlamenter i Frankrig, Tyskland osv. jo vil blive befolket af lutter unionsivrige repræsentanter, som vil have et eneste dagsordenspunkt til hver eneste møde, nemlig mere union, mere union, mere union, folkevalgt præsident.

Altså vi kender jo alle sammen disse forslag fra det tyske socialdemokrati, De Grønne i Tyskland, Joschka Fischer osv., og det vil jo blive en lang, lang række af den slags forslag, som vil præge et sådant konvent, og at slippe den bremse, regeringerne har på en regeringskonference, er meget, meget uforsigtigt. Det fører over i en føderation, i en unionsforfatning.

Det er derfor, jeg spørger så meget til det, for det må Det Radikale Venstre jo have tænkt igennem.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil bare spørge fru Elisabeth Arnold, om ikke det kan bekræftes, at det, vi sådan set diskuterer i dag, er Nicetraktaten.

Den sidste del, der handler om post Nice, er i virkeligheden lidt løse overvejelser om, hvad vi i løbet af de næste 4 år egentlig skal diskutere, hvor vi vil hen, og der er ikke nogen som helst, som egentlig har nogen særlig firkantet afklaret holdning til, om man nu skal organisere, hvordan og hvorledes det her skal forløbe i en længere periode.

Så jeg vil egentlig foreslå, at vi kunne koncentrere os om det, der var indholdet af det her, for det andet skal vi nok få rigelig lejlighed til en diskussion af også i fremtiden.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold, og så tror jeg, vi kan vende over i ordførerrækken igen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt sige til hr. Keld Albrechtsen, at det konvent, som vi har haft erfaringer med i forbindelse med charteret, indeholdt jo ikke kun medlemmer fra de nationale parlamenter; der var jo også medlemmer fra regeringerne og fra Europa-Parlamentet. Det var en blanding af regeringer og parlamentarikere, og det fungerede efter alt, hvad jeg hørte, ganske fortrinligt.

Så vil jeg også gerne sige tak for debatten og overlade ordet til den næste taler.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at hr. Claus Larsen-Jensen ikke havde så meget lyst til at diskutere, hvad der lå efter Nice. Han forsøgte ligesom at få lagt lidt låg på, sat prop i den flaske, hvorfra unionsånden var blevet sluppet ud i fru Elisabeth Arnolds indlæg. Det forstår jeg for så vidt godt.

Vi vender tilbage til den debat om konvent, og nu siger fru Elisabeth Arnold så, at der også er repræsentanter for regeringerne i sådanne konventer. Ja, jeg læste også referaterne fra det konvent, der var vedrørende dette charter. Der var to repræsentanter i dette konvent, som møde for møde forsøgte at minimere ulykkerne, og det var Erling Olsen og en englænder. Selv om det ikke er på dagsordenen nu, kan man jo godt diskutere, om det lykkedes dem at forhindre skaden. Jeg mener det ikke, og det er jo ikke så godt, men man kan i hvert fald se, hvordan styrkeforholdet vil være: der vil i bedste fald være en dansker og en englænder, som stritter imod, men resten af forsamlingen vil kappes om at kræve mere union.

Det, der er brug for i stedet, og det, som gør et nej til Nicetraktaten utrolig berettiget, er, at et nej til Nicetraktaten kan bane vejen for en anden dagsorden i Europa – en dagsorden, hvor det ikke hele tiden handler om at nærme sig en forbundsstat, men hvor det handler om at skabe et Europa uden delinger; et Europa, hvor alle lande kan være med på lige fod som selvstændige stater i et samarbejde, hvor man måske nok har nogle forpligtende minimumsregler på miljøområdet f.eks., men hvor man ikke koncentrerer kræfterne om at harmonisere pensionslovgivning og indføre fælles mønt og alle mulige andre projekter, som ikke har grundlag i et folkeligt mandat.

Derfor vil det også være forfriskende, hvis en irsk folkeafstemning kan ende med et nej. Det ved vi jo ikke om den gør, men det vil absolut ikke være til skade for de østeuropæiske lande, hvis f.eks. Irland stemmer nej. Tværtimod vil det sætte en ny europæisk dagsorden. Det vil f.eks. muliggøre, at vi kan rejse spørgsmålet: Hvordan skal vi sikre, at de lande, som i dag ikke er inviteret til forhandlingerne, Ukraine f.eks., kan komme med, så der ikke opbygges en ny, lukket grænse mellem Polen og Ukraine med en ny deling af Europa?

Jeg har stillet det spørgsmål mange gange under debatterne, men det er aldrig blevet besvaret af tilhængerne. Kaliningrad i Rusland skal mures inde bag et pigtrådshegn hele vejen rundt på grund af disse Schengenregler. Det duer ganske simpelt hen ikke, og de, der siger, at Nicetraktaten er en forudsætning for udvidelsen, skøjter derfor let og elegant hen over, at alle de problemer, som står i vejen for et helt Europa, henligger uløste efter Nicetopmødet.

Et af de virkelig afgørende problemer er, at man ikke har nogen vilje til at lave om på EU's økonomi til gavn for de fattigste lande i Europa. F.eks. har man ikke turdet tage hul på spørgsmålet om arbejdskraftens frie bevægelighed, som Tyskland og Østrig jo ikke vil være med til. Alle disse problemer er fejlet ind under gultæppet, og samtidig bliver man jublende ved med at påstå, at udvidelsen kommer i 2002 under det danske formandskab.

Jamen sådan går det altså ikke, og derfor vil jeg sige: Lad os sætte tempoet ned. Ikke alt det traktatbyggeri, ikke alt det unionsbyggeri. Hvorfor skal de store lande have mere magt? Det løser da ingen problemer. Hvorfor skal EU-kommissærerne have mere magt? Hvorfor skal handelsepolitikken overlades til handelsbureaukrater i WTO? Hvor fører det hen? Det fører i hvert fald ikke nogen gode steder hen.

Lad os sige til Bruxelles: Vi vil ikke have alle disse unionsplaner. Vi vil have en pause, hvor alle europæiske lande på lige fod kan diskutere, hvordan det europæiske samarbejde skal være. Så kan det godt være, det kommer til at tage 2-3 år mere, end føderalisterne ønsker, men så kan det også være, det bliver bæredygtigt og kan holde i 10, 20, 30 år frem i tiden og blive til gavn og glæde for alle befolkningerne i Europa, i stedet for at man opbygger en føderation, som er uden folkelig opbakning, som man på forhånd ved, at man ikke kan få godkendt ved en folkeafstemning, og som man derfor ikke tør holde

en folkeafstemning om, fordi man simpelt hen ikke tror på, at befolkningen støtter det projekt, man har søsat, og man derfor ikke tør se befolkningen i øjnene. Det er da en demokratisk tragedie, at det er kommet dertil, at man gennemfører så gigantiske ændringer af magtforholdene uden at turde spørge befolkningen.

Kæden er hoppet af, er jeg nødt til at sige til tilhængerne. Der er brug for en anden dagsorden, og derfor vil det være til gavn for alle i Danmark, i Østeuropa, i hele Europa med et dansk nej til Nicetraktaten. Det er i hvert fald, hvad Enhedslisten arbejder for.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Min mistanke om, at Enhedslisten og hr. Keld Albrechtsen er forbenede nejsigere, uanset hvad, kan kun blive bestyrket, når jeg hører den tale.

Gør det ikke indtryk på hr. Keld Albrechtsen, at hvis denne Nicetraktat bliver stemt ned i Irland, eller vi ikke ratificerer den, og den ikke bliver til noget, bliver virkeligheden den, at nogle lande i Sydeuropa – formentlig Grækenland, Italien, Spanien og Portugal – med glæde vil benytte anledningen til at forsinke eller forhindre, at de østeuropæiske lande kommer med i den europæiske klub?

Jeg er nødt til at spørge Enhedslisten: Ønsker man, at Østeuropa og Centraleuropa skal med i den europæiske klub? Og hvis man ønsker det, hvordan kan man så være så afvisende og uden videre bare være imod? Det forstår jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det var jo en interessant ordførertale, hr. Keld Albrechtsen holdt, men hvad havde den med Nicetraktaten at gøre? Og var det, hr. Keld Albrechtsen gjorde her, ikke nøjagtig det samme, som hr. Keld Albrechtsen præsterede for en halv time siden, nemlig at gøre det hele så indviklet, at ingen kunne forstå noget som helst?

Kaliningrad og Ukraine og Schengen og gigantiske ændringer af traktaten. Kunne hr. Keld Albrechtsen ikke godt komme herop og være lidt mere konkret og præcis med hensyn til, hvor i Nicetraktaten disse gigantændringer og Kaliningrad og Ukraine og Schengen befinder sig?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Svaret til fru Charlotte Antonsen er jo, at et flertal her i salen hævder, at Nicetraktaten er en forudsætning for en hurtig udvidelse. Men det er ikke rigtigt. Det, der er forudsætningen for et helt Europa, er helt andre ting, f.eks. at man løser problemet med Kaliningrad og problemet med Polen og Ukraine. Alle disse bestemmelser i Nicetraktaten, som giver mere magt til de store lande og til Europa-Kommissionen, løser jo ingenting i den sammenhæng. Det er svaret på det.

Så spørger hr. Frank Dahlgaard: Kan det ikke være et problem, at nogle vil sige: Vi sætter tempoet ned, vi trækker det lidt i langdrag – for nu at sige det på en negativ måde? Nej, det tror jeg faktisk ville være en fordel.

Hvad ville svaret blive, hvis man f.eks. spurgte i Polen: Vil Polens befolkning gerne være med i euroen? Det kan jeg ikke forestille mig, og det tror jeg da heller ikke hr. Frank Dahlgaard kunne forestille sig med sin holdning til euroen. Men hvorfor skal Polen så ikke have mulighed for at være uden for euroen? Hvorfor skal Polen ikke have ret til at have de samme undtagelser som Danmark på f.eks. forsvarsområdet? Det ville ikke være sjovt for Polen at blive indrulleret i et sikkerhedspolitisk projekt med en europahær, når man tænker på Polens forhold til f.eks. Rusland. Det ville ikke være et freds- og tillidskabende projekt for Polens vedkommende, så hvorfor skal Polen ikke have de samme valgmuligheder, som schweizerne havde forleden, til at sige: Vi vil slet ikke have det? Eller få samme stilling som nordmændene, der har indgået en aftale med EU, men står udenfor?

Der er en dansk model med undtagelser, der er en norsk model, og der er en schweizisk model. Hvorfor skal Polen så ikke have frihed til at træffe sit eget valg? Hvorfor skal Polen dikteres nogle urimelige forhandlingsvilkår af Europa-Kommissionen og Ministerrådet, når det vil føre til, at hundredtusindvis af polske bønder kastes ud i arbejdsløshed og armod? Hvorfor skal det hele foregå ved diktater fra Bruxelles?

Der er mange, mange problemer ved denne udvidelse, og Nicetraktaten løser slet, slet ikke nogen som helst af dem, men gør kun ondt værre. Derfor synes jeg, at de, der stiller disse spørgsmål, skylder svar på, hvordan det skal gå for sig, og her er mit bud: Lad os sætte tempoet ned, lad landene få mulighed for at diskutere med deres egne befolkninger og med hinanden

og finde frem til en model, hvor alle kan være med ud fra deres egne ønsker – en ægte fleksibilitet kan man kalde det.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Det er jo ret interessant, at hver gang man er ved at finde løsninger på nogle problemer, er det Enhedslistens synspunkt, at man skal sige nej til de løsninger, fordi de har opfundet syv andre problemstillinger, som også godt kan være komplekse, og som man skal forholde sig til. Men det blokerer jo sådan set for at opnå nogle resultater.

Jeg vil bare spørge hr. Keld Albrechtsen: Hvis nu Polen ikke ønsker undtagelser, er det så ikke fair nok for hr. Keld Albrechtsen, at man accepterer dette? Er det ikke også korrekt, at Polen altså ikke er tvunget til at tilslutte sig euroen på dag ét af medlemskabet, men skal være klar til det og selv anmode om det på rette tidspunkt? Og er det ikke også korrekt, når der nu refereres så meget til Norge og Island, at når man ser det notat, vi har fået i går eller i dag, viser det sig, at Island har ratificeret 97,2 pct. og Norge 97,6 pct. af alle EF-direktiver? Det viser jo virkelig noget om suveræniteten og selvstændigheden, så det klodser.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Charlotte Antonsen for en kort bemærkning, og der bliver i alt fire korte bemærkninger og lidt udvidet taletid til hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Keld Albrechtsen taler om Polen og Polens muligheder for at tage stilling til euroen og EU. Men hvad er det, hr. Keld Albrechtsen i virkeligheden siger? Er det ikke, at det er Enhedslisten, der skal beslutte, hvad Polen skal? Men er realiteten ikke, at Polen for længe siden har besluttet at søge optagelse i EU, og at Polen for længe siden har besluttet at gøre det uden ønske om at få nogen undtagelser som dem, vi render rundt med?

Er realiteten ikke, at Polen nu har en chance for at få en stor politisk indflydelse i Europa og selvfølgelig griber den chance med kyshånd? Og mener hr. Keld Albrechtsen virkelig, at det skal være op til Enhedslisten at afgøre, hvorvidt et stort land som Polen skal have mulighed for at komme ind i EU eller ej? Jeg synes, det er en

helt utrolig argumentation, der kommer fra Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Ja, det lader til, at hr. Keld Albrechtsens verdenssyn går på: Enten får man det perfekte, og det definerer man selv, også på andres vegne – eller også får man ingenting og skaber dermed ragnarok, så Østeuropa kan sejle for sig selv i flere år.

Jeg kunne også godt ønske noget andet end den situation, der kommer, og jeg medgiver, at de østeuropæiske lande ikke har været med til at sætte dagsordenen og betingelserne for deres optagelse. Men er den politiske, jeg havde nær sagt forbandede, realitet ikke den, at hvis denne Nicetraktat ikke bliver ført igennem, er der nogle lande i EU, også store lande, der vil benytte anledningen til at forsinke eller forhindre, at Polen, Ungarn, Tjekkiet og de andre østeuropæiske lande overhovedet kommer med i EU? Og er det dét, Enhedslisten ønsker?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kunne jo fortsætte de meget fornuftige synspunkter, som hr. Frank Dahlgaard fremførte nu, med at sige, at der jo også er kræfter i Danmark, som meget gerne ser, at den udvidelse ikke bliver til noget. For nogle år siden blev der ført en kampagne på spørgsmålet: Hvem vil sige ja til 40 millioner polakker? Der er måske nogle i Danmark, der helst ikke ser, at de kommer med i Fællesskabet.

Til hr. Keld Albrechtsens beskrivelse af de urimelige diktater, man udsætter polakkerne for, vil jeg blot sige: Er det ikke fornuftigt, at man giver de nye ansøgerlande mulighed for at deltage i EU, som det ser ud i dag, og ikke i EF, som det så ud for 30 år siden? Det skal da være et moderne EU, de deltager i, et EU med de ændringer, der er foretaget efterhånden, og som de nuværende medlemslande stille og roligt har gennemført. Det er da det EU, de skal være medlemmer af, og ikke EF, som det så ud før 1972.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er meget glad for, at vi får den diskussion, for nu kommer vi jo ind til benet, dét det handler om i den europæiske debat.

Jeg skal ikke afgøre, om Polen skal være medlem af EU eller ej; det må den polske befolkning

afgøre ved en folkeafstemning, og jeg accepterer det resultat, der kommer ud af den. Jeg siger bare, at hvis jeg var polak, ville jeg arbejde meget energisk for et nej, for et ja vil efter min bedømmelse ikke være til gavn for ret mange mennesker i Polen og f.eks. ikke for de landmænd, som vil blive kastet ud af deres gårde.

Det er ikke sådan, at Polen kan vælge, om Polen vil have undtagelser, ligesom Danmark har det; det er en misforståelse. Polen kan muligvis få overgangsordninger, men det er noget helt andet, vil jeg sige til hr. Claus Larsen-Jensen.

Overgangsordninger er sådan noget, som Sverige har med hensyn til euroen. De skal være med i euroen, tidspunktet er udsat, men de skal altså være med, så det er en overgangsordning. Nej, en undtagelse betyder, at man står uden for på det pågældende punkt og gør det lige så længe, man selv vil; det er noget helt, helt andet. Og den mulighed, det, jeg kalder ægte fleksibilitet, bliver ikke tilbudt de østeuropæiske lande med det nuværende forhandlingsgrundlag. Det er også svar til hr. Frank Dahlgaard.

Jo, jeg må sige til hr. Frank Dahlgaard, at vi bliver nødt til at sætte tempoet ned, og det kan godt være, at det vil blive misbrugt af nogle, det er jeg såmænd ikke i tvivl om, men hvis Nice-traktaten bliver vedtaget, vil de store lande bruge det forstærkede samarbejde til at køre videre, så vil de hurtigtsejlende skibe efterlade de langsomme, og der vil ikke længere være tale om en samlet europæiske konvoj. De langsomste vil blive efterladt uden brændstof, drivende rundt på havet.

Det synes jeg er et ulykkeligt resultat; det vil føre til en tredeling af Europa, kernelandene i Euroland, som vil køre alle deres skatteharmoniseringer, og hvad de ellers har planer om inden for det forstærkede samarbejde, de nordeuropæiske lande, hvor befolkningerne forhåbentlig og sandsynligvis vil sige, at det vil vi da i hvert fald ikke være med i. Det vil jeg tro vil gælde den danske befolkning, hvis den ellers får lov til at tage stilling til det, og den britiske og den svenske. Så Europa brækker over i øst-vest og i nord-syd, i tre dele, og så vil der uden for det være nogle lande som f.eks. Ukraine, som bliver ladet helt udenfor, som slet ikke engang indbydes til forhandlinger.

Det er ikke klogt, det er virkelig ikke klogt. Men den europæiske arkitektur – jeg kan godt se, at fra Berlin og Paris vil man have en masse magt, og man vil kunne kontrollere, hvad der foregår i Europa osv., osv. Javel, der kan jeg da

godt se, at den model, hvor man lagdeler Europa og lagdeler indflydelsen, kan der måske være noget tiltalende i disse to hovedstæder, men for alle os andre kan jeg da kun se problemer.

Og derfor vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard: Jamen det kan godt tænkes, at der vil være ganske motiver hos nogle, det vil jeg bestemt ikke udelukke, men jeg kan ikke se den anden udvej, for hvis man gennemfører et projekt som det her, uden at befolkningerne er med, så går det jo endegyldigt på et eller andet tidspunkt helt galt.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der fire korte bemærkninger igen: Hr. Claus Larsen-Jensen, fru Elisabeth Arnold, hr. Frank Dahlgaard og hr. Jann Sjursen i nævnte rækkefølge.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Hr. Keld Albrechtsen: Vil Enhedslisten anbefale Polens og de øvrige ansøgerlandes befolkninger at stemme nej ved de folkeafstemninger, de skal have, når de er under optagelse? Hvordan vil Enhedslisten så hele Europa? Er målet reelt ikke, at Enhedslisten ønsker, at man skal have EU-samarbejdet til at gå i opløsning?

Er alternativet så ikke, at så overlader vi det til stormagterne og deres indbyrdes rivalisering at komme til at bestemme udviklingens retning i Europa, og ikke det, vi i øvrigt har opnået med stemmevægte og alt, hvad der fører med, at vi faktisk kan sidde i de samme rum og diskutere, få et civiliseret og demokratisk samarbejde, som også giver en overvægt til de små lande i de fælles beslutningsprocesser?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan forstå, at hr. Keld Albrechtsen ville sætte mange kræfter ind på at fraråde især polakkerne at stemme ja til EU, fordi der ville være mange grupper i Polen, som ville blive ramt af det her medlemskab.

Men altså polakkerne kan jo også se fjernsyn og kan jo også se, hvad der foregår i Vesteuropa og i de nuværende EU-lande, og alle ansøgerlandene har i øvrigt mulighed for at rejse og blive udvekslet og handle med EU-landene. Og de kan jo se, hvordan det går her i EU-landene, og de kan konstatere ved at kigge i tabelværker og se på tilgængeligt materiale, at samtlige EU-medlemslande har haft kolossale velstandsstig-

ninger, efter at de er blevet medlem af EU; det kan de konstatere.

Og det kan de egentlig godt forstå ser ret tiltalende ud. Derfor vil de selvfølgelig stemme ja, fordi det går godt i EU-landene. Euro eller ej, så går det udmærket i EU-landene. Der har oven i købet været gode effekter med at bekæmpe arbejdsløsheden og med at bekæmpe de uroligheder eller de uenigheder og store økonomiske forskelle, som har været Europas fortid.

Det er da klart, at de østeuropæiske demokratier vil stemme ja til sådan en velstandsfremgang.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Frank Dahlgaard, den tredje og sidste korte bemærkning til hr. Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Blot for at gøre én ting klar: Altså det var ikke mig, som lavede skræmmekampagner om, at vi ikke skulle have 40 millioner polakker i EU. Det synes jeg i høj grad vi skal have. I meget høj grad oven i købet.

Hr. Keld Albrechtsen taler om, at Europa vil brække over. Europa brækkede jo over for ca. 55 år siden, og så har vi haft et Østeuropa, som har været inde i socialismens paradys, som jeg kan forstå at hr. Keld Albrechtsen tidligere i hvert fald har syntes var ikke helt tosset, måske endda i virkeligheden meget godt. Men det har været ad helvede til på alle måder, ufrihed og fattigdom. Og så har vi haft et Vesteuropa i frihed, der kunne udvikle sig demokratisk og til et højt velstandsniveau. Og nu skal Europa heles.

Mener hr. Keld Albrechtsen ikke, at Polens politiske repræsentanter på det polske folks vegne må afgøre, om de vil med eller ej, og hvorvidt de må lave en folkeafstemning? Det må de vel egentlig selv om. Mener hr. Keld Albrechtsen ikke, det er vigtigt, at de kommer ind, alle de østeuropæiske lande? Så kan de bagefter gøre sig anfægtelser; f.eks. kan Polen gøre ligesom Sverige og sige: Selv om vi opfylder eurobetingselserne, er der lige en eller anden grund til, at vi udskyder sagen. Det har svenskerne jo gjort med en eller anden syg begrundelse, og det får de lov til. Bagefter kan man løse mange problemer.

Men mener hr. Keld Albrechtsen ikke, at nu skal Europa heles, og det skal altså ikke forsinkes?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må lige sige til hr. Dahlgaard, at det altså ikke er tilladt at bruge bandeord på Folketingets talerstol.

Og så er det hr. Jann Sjørnsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg må indrømme, jeg synes også efterhånden, det er lidt fantastisk at høre hr. Keld Albrechtsens forklaringer på, hvad der er bedst for Europa.

Og jeg mener i lighed med den tidligere taler hr. Frank Dahlgaard, at med Nicetraktaten, med det, der i det hele taget sker i EU i øjeblikket, står vi faktisk over for den historiske chance at få helet Europa, det Europa, der brækkede over for adskillige årtier siden.

Det, som jeg godt vil spørge, om hr. Keld Albrechtsen er opmærksom på, er, at det tempo, som hr. Keld Albrechtsen taler om, vi skal ned i tempo, om hr. Keld Albrechtsen er opmærksom på, at det rent faktisk er, hvad mange andre EU-lande oplever at der er sket med Nicetraktaten.

Der er faktisk meget stor utilfredshed både i Europa-Parlamentet og i andre medlemslande over, at man ikke nåede langt nok i Nice, at man ikke fik indført langt flere flertalsafgørelser, end det rent faktisk er tilfældet.

Jeg nævner det bare, for jeg hører jo også til dem, der kan se kritiske punkter i Nicetraktaten, men jeg må indrømme, at jeg overhovedet ikke kan forestille mig det Europa, hr. Keld Albrechtsen i øjeblikket prøver at tegne for Folketinget på dette sene tidspunkt.

Og jeg mener, at hr. Keld Albrechtsen totalt forbigår, at det ikke bare er flommeeuropæere og føderalister, der findes i de øvrige EU-medlemslande, men at det faktisk er lande, der har accepteret dette politiske kompromis vel viden, at man ikke kom slet så langt, som man rent faktisk ønskede.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er fuldstændig korrekt, at der var kræfter i Kommissionen og i den franske og den tyske regering, som var utilfredse med, at de ikke kunne gennemføre forbundsstaten i ét hug med Nicetraktaten, men bliver nødt til at gøre det i to tempi med Nicetraktaten og så 2004-traktaten. Og

det var de utilfredse med, for de ville have haft det hele på én gang.

Men at det skulle overbevise mig om, at det var fornuftigt, det, de gik og foretog sig, kan jeg da ikke rigtig se fornuften i, for det er jo forbundsstaten, Joschka Fischer og de andre ønsker. Joschka Fischer vil jo have en fælles folkevalgt præsident f.eks., ikke?

Jeg mener, at hr. Sjursen, som talte om historien, fejlbedømmer situationen. Jeg mener ikke, at de betingelser, som EU-Kommissionen har stillet de østeuropæiske lande, vil give en god og forsvarlig social udvikling i disse lande. Jeg mener, det vil føre til tvangsudliciteringer f.eks. i et omfang, som jo vil være meget stort i disse lande, fordi de har været præget af statslig produktion, og som vil skabe stor arbejdsløshed og nedlæggelse af mange landbrug i Polen f.eks.

Jeg kan forstå, at det skaber almindelig munterhed blandt de borgerlige ordførere, det perspektiv. Det synes jeg sådan set ikke er specielt passende; det må jeg sige.

Men hvordan skulle jeg kunne anbefale f.eks. den polske befolkning ved en folkeafstemning at stemme ja til et projekt, som jeg kan se vil være til ulykke for millioner af mennesker i Polen. Altså hvis Polens befolkning stemmer ja ved en folkeafstemning – og jeg mener virkelig, at det skal være en folkeafstemning, det var hr. Dahlgaard, der stillede det spørgsmål, selvfølgelig skal befolkningen da inddrages, det må da være et elementært krav – og hvis Polens befolkning virkelig accepterer de betingelser ved en folkeafstemning, jamen så tager jeg det til efterretning, så accepterer jeg det selvfølgelig også. Det må vi sige.

Men jeg kan da ikke gå ud og anbefale det. Jeg må indrømme, at det forstår jeg heller ikke rigtig at hr. Frank Dahlgaard kan, for det bliver jo med euroen. Så kan hr. Frank Dahlgaard sige, at så kan de prøve ligesom svenskerne at trække det lidt i langdrag, men så hænger de jo i nettet. Og jeg var ligesom hr. Frank Dahlgaard glad for, at vi ikke blev indfanget af det net den 28. september sidste år. Det var vi vist begge to meget enige om. Men så synes jeg da ikke, at vi skal anbefale andre at gå i fælden. Det synes jeg da ikke er klogt.

Og det forstærkede samarbejde om skattepolitik og socialpolitik og sådan noget kan jeg da heller ikke forestille mig at hr. Frank Dahlgaard synes er en god idé med Nicetraktaten. Det var faktisk det, vi var så stærkt imod i forbindelse med folkeafstemningen den 28. september.

Så jeg må sige med al respekt, at det er også, ligesom kæden hoppede af for et øjeblik siden for hr. Frank Dahlgaards vedkommende; men den får han jo nok sat på igen i løbet af debatten.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg forventer bestemt ikke, at hr. Keld Albrechtsen skal erklære, at hvad hr. Joschka Fischer, hvad kommissionsmedlemmer osv. måtte sige og gøre i forhold til Den Europæiske Unions udvikling er specielt fornuftigt. Det forventer jeg overhovedet ikke.

Men jeg forventer dog, at hr. Keld Albrechtsen kan erkende, at Nicetraktaten er et politisk kompromis, og at der rent faktisk er mange regeringschefer, mange parlamentarikere, også parlamentarikere i de nationale parlamenter, der beklager, at man ikke nåede langt videre.

Det beklager jeg sådan set ikke. Jeg synes, det er et udmærket kompromis, også fordi jeg ikke mener, at det skal gå for stærkt, som hr. Keld Albrechtsen har været inde på i debatten.

Men på mig gjorde det faktisk et utroligt stort indtryk, da jeg hørte den tidligere tyske forbundskansler i januar måned på Det Europæiske Folkepartis kongres i Berlin – jeg taler her om hr. Helmut Kohl – næsten trygle Det Europæiske Folkepartis parlamentarikere om at sige ja til Nicetraktaten, fordi de var stærkt kritiske over, at man ikke var nået længere i unionsudviklingen, og måske specielt for nogle af de store landes vedkommende at man ikke havde fået magt nok. Det mener jeg er fakta.

Og det mener jeg også vi som et lille land og som parlamentarikere herhjemme må erkende, fordi vi dog trods alt ønsker – det gør vi i hvert fald i Kristeligt Folkeparti – at se Den Europæiske Unions udvikling som en proces, hvor lande og parlamentarikere rent faktisk bidrager og også bliver nødt til i noget omfang at gå på kompromis for at nå resultater for Europas skyld.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, at vi her i Folketinget skulle arbejde for at tvangsudlicitere hr. Keld Albrechtsen til den polske valgkamp, når de skal til at holde folkeafstemning om EU-medlemskab. Og så skal vi se hr. Keld Albrechtsen gå rundt og agitere nede i Polen for, at hvis de stemmer ja til det her, så får de det lige så dårligt, som de har det i Tyskland og i Skandinavien og i Frankrig og i Italien. Uha, uha. Tænk, hvor dårligt det går. Og hvor

mange polakker vil beholde deres nuværende levestandard, monstro? Mon ikke de vil stemme ja.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har lidt svært ved at forstå hr. Keld Albrechtsens logik. Skal jeg forstå det sådan, at Enhedslisten anbefaler et nej til Nicetraktaten for at forhindre, at den polske befolkning får lov til selv at bestemme, om de vil sige ja eller nej ved en folkeafstemning om optagelse i EU, eller hvad er det egentlig, hr. Keld Albrechtsens projekt er?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når man hører de her mange spørgsmål til hr. Keld Albrechtsen i forhold til udvidelsen, så ligger det ligesom i spørgsmålene, at der ikke er spor tvivl om, at alle befolkninger i de øst- og centraleuropæiske lande og alle de folk, der skal tage stilling til det på et senere tidspunkt, vil være jublende lykkelige ved at blive en del af Unionen.

Derfor bliver jeg nødt til at spørge hr. Keld Albrechtsen, om det ikke er korrekt, at der også i mange af de her øst- og centraleuropæiske lande er en stærk og i visse lande stigende skepsis over for unionsprojektet, og at det slet ikke er så sikkert, når man på et tidspunkt vælger at spørge de pågældende befolkninger – vi må da håbe, at der i det mindste bliver en folkeafstemning, så det er befolkningerne, der afgør det – at de vil være så jublende lykkelige over at få lov til at blive medlem af det unionsprojekt, som jo har sat fuld damp på integrationen og forsøget på at gøre Unionen stærkere ud fra de visen om, at det skal være mere effektivt osv., osv.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg tror, vi tager fru Lene Espersen ind, som lige har meldt sig med en kort bemærkning. Så skal jeg nok give lidt udvidet taletid, så vi får samlet det lidt.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jamen det takker jeg for, for det er faktisk et spørgsmål, der er i meget smuk forlængelse af hr. Kristian Thulesen Dahls spørgsmål.

Når nu vi alligevel skal ind på diskussionen om det her med befolkningerne i Øst- og Centraleuropa, har hr. Keld Albrechtsen så kendskab til, at befolkningerne i Øst- og Centraleuro-

pa i nogle af de lande, der har søgt om medlemskab af EU, rent faktisk har valgt politikere ind i deres parlament, der har dannet en regering, som er modstander af, at landet søger om optagelse af EU?

Det synes jeg ville være relevant at høre, for det drejer sig jo om i parlamentarisme, at befolkningen vælger nogle politikere, der er ansvarlige i forhold til befolkningen, som udfører det politiske hverv, som de har sat som en del af deres valgkamp. Derfor synes jeg, det ville være en smuk afslutning, hvis hr. Keld Albrechtsen også besvarer det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl har jo ret i, at de meningsmålinger, som kommer fra Østeuropa, ikke giver noget sikkert billede af, at der skulle være en stærk opbakning i befolkningen. Nogle steder, i de baltiske lande f.eks., er der en kraftig skepsis. Men det skal også siges, at det er meget usikre målinger. I virkeligheden er der ikke rigtig nogen, der ved, hvad befolkningerne i de østeuropæiske lande rent faktisk mener.

Der er mange, f.eks. den danske regering, der mener at kunne sige det på forhånd. Det tør jeg ikke sige. Men der er den skepsis, og den er givetvis voksende.

En af de ting, vil jeg sige til fru Lene Espersen, som bekymrer mig, er, at regeringerne i de østeuropæiske lande lytter meget lidt til befolkningen, ligesom det altså desværre også er tilfældet her i Danmark, når det gælder EU-politikken. Og det er faktisk med til at skabe stor politikerlede i Østeuropa. Det er et selvstændigt demokratisk problem, og det er en del af EU's demokratiske underskud, at disse forhandlinger, som føres på Europa-Kommissionens betingelser, ikke vækker tiltro og opmuntring i befolkningerne.

Så kan det altså ikke hjælpe – sagt til fru Elisabeth Arnold – for man bliver altså ikke rigere af at sidde og se fjernsyn om, hvor dejligt der er i Danmark. Det er altså nødvendigt, at f.eks. penge bliver flyttet over. Og det har EU ikke magtet, og det gjorde man heller ikke noget ved i Nice. Støtteordningerne bliver stadig væk i Vest og går ikke til Øst. Jamen sådan var det.

Så kan man sige, at det da er rigtigt, at man godt ved, at vi har en større velfærd her i Danmark, men den bliver jo ikke omfordelt, og der kommer ikke en åbning af vores marked, sådan at de produkter, de fremstiller i Polen, kunne få

en chance for at blive solgt i Danmark osv., osv. Det bliver på de 15 gamle landes betingelser.

Så blev jeg af fru Anne Baastrup spurgt om, hvad det er for et projekt. Jamen det projekt, jeg har foreslået, er, at vi bruger et nej til Nice til at sige, at vi må have en almindelig europæisk debat, hvor alle landene kan deltage på lige fod. Det er da en utrolig enkel tanke, og jeg ikke kan forstå, at der er nogen, der kan være imod det.

Hvordan kan en udenrigsminister for eksempel være imod, at vi siger, at den traktat, der blev lavet i Nice, ikke var god nok – den indeholder for eksempel ikke nogen ægte fleksibilitet – og derfor indkalder vi alle de europæiske lande til en ny konference og til at diskutere, hvor de så alle sammen kan være med?

Det synes jeg da er et flot perspektiv. Det var da noget, som SF burde være inspireret af på baggrund af, at SF i sin tid fik vedtaget, at der skulle være et helt nyt perspektiv for Danmarks europapolitik. Jeg vil da gerne anbefale SF at lade sig inspirere af den tanke, jeg har fremlagt her.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu tager vi det rent faktisk i SF meget, meget alvorligt, at vi får denne her udvidelse. Og jeg kan forstå, at Enhedslistens politik på det her område er, at der for det første ikke skal ske noget. Og hvis der for det andet sker noget, så skal det ske meget langsomt.

Hvorfor tror hr. Keld Albrechtsen, at der er ved at komme en stigende mistro over for EU's ønske om at udvide? Det er der, fordi det har taget 12 år, siden det første gang blev sagt, at de skulle ind i EU. Der er fire statsministre i Polen, der har sagt: Det kommer til at ske, mens jeg sidder på bænken. Det er ikke sket.

Det, jeg spurgte hr. Keld Albrechtsen om, er, om det i virkeligheden ikke er således, at hr. Keld Albrechtsen ønsker at sige nej til Nice, fordi han vil forhindre de stakkels polakker i selv at bestemme, om de skal sige ja eller nej til EU. Jeg fik ikke noget svar før. Får jeg det nu?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil først takke hr. Keld Albrechtsen for svaret i forhold til den stigende skepsis i visse lande, at der i hvert fald er en udbredt skepsis i mange lande, så kan vi altid have en tvivl om, hvilket niveau den konkret er på, det bør der ikke herse nogen som helst tvivl om. Det er jo også

sundt og godt, at der også i de her lande er en opposition til den elite, der ønsker én bestemt retning.

Så vil jeg spørge: Der er mange partiers ordførere, som har travlt med at forklare, hvor vigtigt det er at få udvidelsen på plads, og hvor meget man har gjort for at få udvidelsen hurtigt på plads, men er det så ikke rigtigt, at det er de samme ordførere, der har været med til at give et mandat til forhandlingerne, der bygger på, at udvidelseslandene, altså de kommende lande, skal tiltræde hele grundlaget i EU, altså det såkaldte *acquis communautaire*, så de ikke får mulighed for at vælge bare de undtagelsesmuligheder, som Danmark har påberåbt sig?

Hvis de på et tidspunkt overholder kriterierne i forhold til euroen, så skal de eksempelvis tage euroen. De må ikke beholde deres nationale valuta osv. Er det ikke korrekt?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen, og mon så ikke vi nærmer os hr. Jann Sjursen som ordfører. Det synes jeg der er noget der tyder på, håber jeg i al fald på.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er korrekt, så vidt jeg har forstået det. Ministeren kan sikkert oplyse det helt præcise sidetal i dette såkaldte *acquis communautaire*, altså den lovgivning, man skal indskrive i f.eks. Polen for at kunne komme ind – det er omkring 80.000 sider, så vidt jeg ved – som er et diktat fra de nuværende 15 lande helt ned i det enkelte komma om, hvordan polsk lovgivning skal indrettes. En administrativt i øvrigt umulig opgave. Der er mange problemer i det her.

Så spørger fru Anne Baastrup: Hvorfor er der en stigende skepsis? Jamen det er ikke, fordi det har trukket i langdrag. Det er, fordi resultaterne har været dårlige for befolkningen. Det er, fordi udvidelsesforberedelsen er foregået på en måde, der ikke har skabt de positive resultater, der var så stor forventning om, bl.a. fordi Unionen ikke har villet levere det økonomiske bidrag, og bl.a. fordi Unionen har påtvunget disse lande en afregulering af deres økonomi, som de slet ikke har kunnet kapere i det tempo, som EU har forlangt.

Det er derfor, der skabes stigende uvilje. Det hele styres fra Bruxelles hen over hovedet på befolkningerne. Så problemet er ikke, at det er gået for langsomt. Problemet er, at det er gået for hurtigt på den forkerte måde. Og nu foreskriver flertallet her i Folketinget så den recept, at man

skulle sætte farten yderligere op med den forkerte medicin. Det er da ikke klogt. Det var måske klogere at stoppe op og tage en tænkepause og få diskuteret, hvordan man finder en ordning, der kan være tilfredsstillende for alle befolkningerne.

Og fru Anne Baastrup har ret i, at Enhedslisten ikke vil gå ud og anbefale befolkningerne i de østeuropæiske lande at stemme ja på det grundlag, der ligger, for det tror vi ikke på at de vil have gavn af. Det vil da være ansvarsløst af os, hvis vi gik ud og rådede andre mennesker til at melde sig ind i en union, som vi har lutter dårlige erfaringer med, og så sige til dem: Nu skal I endelig melde jer ind i det foretagende, som vi andre i øvrigt helst hurtigst muligt vil ud af. Det skal I endelig melde jer ind i, for det tror vi vil være godt for jer. Det ville da være noget underligt noget at komme og sige. Jeg ville i hvert fald ikke kunne få det over mine læber.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så har fru Anne Baastrup og fru Charlotte Antonsen ønsket en kort bemærkning. For begge gælder det, at det er den tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan nu forstå på hr. Keld Albrechtsens svar, at hr. Keld Albrechtsen ikke vil give polakkerne lov til selv at stemme. Hr. Keld Albrechtsen vil simpelt hen vælge for dem. Han vil forhindre, at Nicetraktaten bliver gennemført, og forudsætningen for udvidelsen er Nicetraktaten.

Så vil jeg i øvrigt minde hr. Keld Albrechtsen om, at det er Nicetraktaten, vi snakker om nu. Det er et spørgsmål om at sige ja eller nej til Nicetraktaten, og det har intet at gøre med Amsterdamtraktaten. Der var bl.a. netop bestemmelsen om, at man skulle gennemføre hvad som helst mellem himmel og jord for at kunne få lov til at blive optaget. Det ved hr. Keld Albrechtsen godt, og hr. Keld Albrechtsen ved også godt, at det var en af grundene til, at vi var stiktossede over Amsterdamtraktaten. Men den er der, og her er simpelt hen forskellen på Enhedslisten og SF, for vi tager udgangspunkt i virkeligheden. Det gør Enhedslisten ikke.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Charlotte Antonsen og hr. Kristian Thulesen Dahl. Det er også tredje og sidste korte bemærkning for hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Så må vi jo håbe, at vi får et klart svar fra hr. Keld Albrechtsen.

Er det ikke sandt, at det er Polen selv, Ungarn selv, Tjekkiet selv, som har anmodet om fuldt medlemskab af EU? Der er altså ikke nogen, der har tvunget dem til noget som helst. Det er jeg glad for at hr. Keld Albrechtsen nikker til. For så står så tilbage, at Enhedslisten med sin politik faktisk ønsker at forhindre de lande, der frit og frivilligt har søgt om EU-medlemskab, i at holde den folkeafstemning, der kan være nødvendig for at komme ind i EU, eller som landene vælger at afholde.

Så kan jeg forstå, at hr. Keld Albrechtsen med hjælp fra hr. Thulesen Dahl i denne tid går og glæder sig over, at Dansk Folkeparti, højre herhjemme, sammen med et stigende antal højrepartier i resten af Europa er enig med hr. Keld Albrechtsen. Og jeg vil da gerne høre, om det er rigtigt. Er det i virkeligheden sådan, at Enhedslisten er et højrefløjsparti, godt nok skjult bag en stor tyk sweater, men er det det, vi er ved at se, for der er i stigende grad tale om, at man har de samme synspunkter?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Den røde lampe betyder, at taletiden er udløbet. Hr. Kristian Thulesen Dahl for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, man må i lyset af de EU-diskussioner, der har været i Danmark, og i lyset af, at et flertal af den danske befolkning stemmer nej til euroen osv., sige, at det er et noget snævert verdensbillede og Danmarksbillede, fru Charlotte Antonsen kan tegne i forhold til EU-debatten.

Men grunden til, at jeg bad om ordet igen, var såmænd bare for at bede fru Anne Baastrup om at dæmpe sig lidt, for det var såmænd bare på min foranledning, at hr. Keld Albrechtsen svarede på et spørgsmål og derfor bragte nogle ting ind i forhold til *acquis communautaire*, som det jo hedder, og det, at de nye lande skal ind på alle områder. De kan ikke frabede sig nogle af områderne.

Man kan fra EU's side diskutere overgangsordninger. Det mener vi også er meget fornuftigt, men udgangspunktet for mit spørgsmål, og det beder jeg også hr. Keld Albrechtsen bekræfte endnu en gang, er, at de skal tage alt ind i lov-

givningen. De skal godkende det hele. De har ikke mulighed for at sige – selv om de på et tidspunkt måtte opfylde eurokriterierne – at de alligevel ønsker at bevare deres nationale valuta, som vi f.eks. på grund af nej i 1992 har haft mulighed for at fastholde. De skal have euroen, for at tage det som et eksempel, hvis de på et tidspunkt opfylder kriterierne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, at fru Charlotte Antonsen havde svært ved at bevare alvoren, da hun skulle beskrive, hvordan Enhedslisten var endt med at blive et højrefløjsparti. Jeg har ikke hørt synspunktet før. Det er ret nyt for mig.

Det er sådan, at jeg f.eks. går ind for fri bevægelighed af arbejdskraften i Europa. Og det er et af de punkter, hvor man vil påtvinge Polen en lang overgangsordning, så de ikke kan nyde godt af f.eks. det fælles arbejdskraftmarked. Det er jeg ikke sikker på er hr. Thulesen Dahls synspunkt. Men sådan kan vi komme langt omkring.

Det, jeg vil svare til hr. Thulesen Dahl, er, at ja, det er netop det, at dette 80.000 siders *acquis*, som de østeuropæiske lande skal underskrive for at komme ind, er et diktat. Der er ikke – og det er til fru Anne Baastrup – den fleksibilitet, som SF ønskede sig, den ægte fleksibilitet, hvor man kunne have undtagelser – ligesom Danmark har det – hvis man ønsker det.

Det var SF's ønske, og det blev ikke gennemført. Det er jeg nødt til at sige til fru Anne Baastrup. Det blev desværre ikke gennemført. Derfor kan jeg også have en stille undren over, at SF alligevel synes, at Nicetraktaten er god nok, når SF's hovedkrav ikke blev indfriet.

Så ville både fru Charlotte Antonsen og fru Anne Baastrup pådutte mig det synspunkt, at jeg ikke vil acceptere, at Polen selv tager stilling. Jeg har ikke bestilt andet end at sige, at jeg mener, at der skal være en folkeafstemning i Polen, således at den polske befolkning selv kan træffe sit valg, og at jeg naturligvis hundrede procent vil respektere den beslutning, som den polske befolkning når frem til. Så jeg kan altså ikke forstå, at jeg skal pådattes, at jeg ikke går ind for, at landene selv skal bestemme; selvfølgelig skal de det, og jeg skal være den første til at respektere det.

Men det er da ikke det samme som at sige, at jeg skal synes, det er en god idé, at de går ind. Jeg har da lov til at have min mening i al fredssommelighed og beskedenhed ...

Formanden:

Ja tak.

Keld Albrechtsen (EL):

... og den vil jeg også sige til polakkerne, når jeg snakker med dem.

Formanden:

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Som det fremgik af den foregående debat, støtter Kristeligt Folkeparti en dansk ratifikation af Nicetraktaten, og dermed støtter vi også det lovforslag, som vi nu har til behandling.

Vi siger først og fremmest ja til Nicetraktaten, fordi den er en politisk forudsætning for hele udvidelsen. Jeg vil i den forbindelse gerne sige, at jeg faktisk fuldstændig deler det synspunkt, som fru Anne Baastrup gav udtryk for for lidt siden i replikskiftet med hr. Keld Albrechtsen: at vejen for at få bragt udvidelsen på bane har været meget stenet, og at mange af de central- og østeuropæiske lande rent faktisk har grund til at være skuffede over, at vi ikke er nået længere i forhold til den proces, end vi er i dag.

Men så meget desto vigtigere er det, at vi er med til at rydde den sten af vejen, som hedder Nicetraktaten eller i hvert fald ratifikationen af Nicetraktaten, for den skal sættes i kraft, før udvidelsesforhandlingerne kan gøres færdige.

Nicetraktaten er på mange måder et spørgsmål om at få løst nogle af de hængepartier, som blev efterladt med Amsterdamtraktaten, hvor man ikke nåede at få gjort EU helt klar til udvidelsen. Derfor har de institutionelle spørgsmål hovedvægten i de nye forslag til traktatændringer, som er fremkommet i Nice.

I forhold til spørgsmålet om at ændre stemmevægtene i Ministerrådet vil jeg sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side finder, at det er et fornuftigt kompromis, man er nået frem til. De nye beslutningsprocedurer er måske ikke de mest gennemsigtige og logiske, men ikke desto mindre mener vi, de er i orden, også selv om det formelt set giver de større lande større indflydelse i Ministerrådet.

Vi mener også, at det nye forslag til sammensætning af Europa-Parlamentet er i orden.

Derimod er vi, som jeg sagde i den foregående debat, ikke glade for den bestemmelse, der følger med Nicetraktaten om, at man, når Kommissionen er oppe på 27 medlemmer, skal se på, hvordan man så skal udpege kommissærer og

diskutere princippet om en ligelig rotationsordning.

I forhold til antallet af flertalsafgørelser, som bliver nyindført med Nicetraktaten, mener vi, at det har fundet et fornuftigt leje, og vi mener ikke, at de på nogen måde er en trussel mod de danske velfærdsordninger, og det siger jeg i relation til den debat, der pågik før topmødet i Nice før jul.

For så vidt angår artikel 7 om demokratikontrol, mener vi ikke, at der er behov for nogen som helst ændring af den paragraf. Den demokratikontrol, der nu lægges op til, ser vi mest af alt som en lex Østrig, mere end at det har baggrund i, at der er behov for at indføre en sådan ny paragraf. Det siger vi ikke, fordi vi er imod, at lande overvåger hinanden – vi er i høj grad overvåget af forskellige lande i europarådsregi osv., osv. – men vi finder, at den form for overvågning, der allerede er før en ny ændring af artikel 7, er tilstrækkelig.

Så vil jeg sige i forhold til erklæringer, der er knyttet til traktaten, at man jo kan diskutere, hvor kløgtigt det er, at man i Nice besluttede sig for allerede nu at sætte en ny dato for igangsættelse af en ny regeringskonference i 2004.

Jeg synes, at det er vigtigt, at igangsættelse af nye regeringskonferencer er behovsbestemt, og de temaer, som ønskes diskuteret i relation til regeringskonferencen, og som er sat på dagsordenen nu, er for en stor dels vedkommende fornuftige nok – det gælder en forenkling af traktatgrundlaget, det gælder belysning af en bedre arbejdsfordeling mellem EU og de enkelte medlemslande, og det gælder også spørgsmålet om inddragelse af nationale parlamenter – men vi er ikke så begejstrede for diskussionen om at inddrage EU's charter for menneskerettigheder i en ny traktat, som jo også bliver en del af diskussionen under en ny regeringskonference.

Men vi ser frem til denne debat, som jo altså også ligger i beslutningerne fra topmødet i Nice, og som også førte op til – som vi ser det – Nicetraktaten, og i den sammenhæng også den hvidbog, som regeringen har besluttet sig for at lade udarbejde. I parentes bemærket vil jeg sige, at vi gerne havde set, at netop den blev udarbejdet af uvildige eksperter, men hvorom alt er, er det selvfølgelig også et vigtigt bidrag til den debat, der skal være herhjemme forud for, at regeringskonferencen officielt bliver sat i gang i 2004.

Afslutningsvis vil jeg gerne endnu en gang understrege, at det for Kristeligt Folkeparti er helt afgørende, at Nicetraktaten bliver ratificeret

også af Danmark. Det er det, fordi den er en politisk forudsætning for, at udvidelsen kan blive bragt på ret bane, og også kan føre til, at de første nye medlemslande bliver optaget i Fællesskabet, inden man begynder at diskutere og i hvert fald vedtage en ny traktat.

Frank Dahlggaard (UP):

I hele mit liv har Europa været delt. I Vest var der fremgang og frihed og velstand, og i Østeuropa var der ufrihed, diktatur og fattigdom. Nu har de fået friheden ovre i Øst, men der er stadig fattigdom, og Europa er ikke helt endnu, selv om det snart er 12 år siden, Muren faldt. Det begynder at ligne en skandale.

Hvis ikke de østeuropæiske lande meget hurtigt og meget snart kommer med i den europæiske klub, så vi kan få helet Europa – for i virkelighedens verden er det jo dér, det kommer til at ske – er det en historisk skandale.

Så kan det godt være – og der er jeg meget enig i, hvad der har været sagt fra nogle ordførere side her i dag – at Polen, Ungarn, de østeuropæiske lande, ikke selv har haft mulighed for at sætte dagsordenen for, hvad det er for en klub, de skal ind i. De er nødt til at æde alle reglerne, og de må også sige ja til euroen, når de engang opfylder betingelserne osv., men de vil stadig væk ind, de politiske valgte repræsentanter vil stadig væk.

Jeg husker stadig væk for godt et år siden, da vi var med Europaudvalget nede i Bruxelles, hvor der sad en repræsentant, den ungarske ambassadør i Bruxelles, som på diplomatisk vis – men forbitrelsen var der alligevel – talte om, at Ungarn havde været parat længe, og alligevel trak man tingene ud.

De østeuropæiske lande vil med, og så skal vi ikke komme og definere for dem. Det finder de selv ud af, så kan de måske bagefter brokke sig. Der ligger jo også en hel masse sikkerhedspolitisk bagved: Hvis nu NATO bryder ned og der er en europæisk sikkerhed i stedet for, så er det meget smart at være med.

Så lad os hele Europa. Virkeligheden er den, at bliver Nicetraktaten ikke vedtaget, er der lande, også store lande inden for EU, der benytter anledningen til at forhale eller umuliggøre, at Østeuropa kommer med; på den måde regner de med at kunne få flere penge fra Bruxelles, ellers ryger de jo over østpå. Det må ikke ske. Derfor kan jeg ikke stemme imod denne traktat og lovforslaget.

På den anden side indebærer Nicetraktaten på en lang række områder mere union. Der bliver flere flertalsafgørelser, og i øvrigt vil Nicetraktaten jo være en blåstempling af alle de andre traktater inklusive præambelen om at videreføre processen om en stadig snævrere sammenlutning af landene. Det er ikke min kop te.

Der bliver også problemer med kommissærerene, og engang i fremtiden har Danmark ikke hele tiden en kommissær i Europa-Kommissionen. Det synes jeg også er skidt.

Der er mange andre ting, jeg kunne nævne: EU-charteret, som glider ind, og som på sigt skal ind i EU-traktaten med frihedsrettigheder, sådan at det bliver en opbyggelse af en ny stormagt. Det er jeg imod. Det er mere union. Det vil jeg ikke stemme for.

Og når man hverken kan stemme for eller imod, stemmer man blankt, og det er det, som jeg agter at gøre ved det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil sige to ting.

For det første, vil jeg gerne sige til hr. Frank Dahlgaard, at når man nu har hørt mange af hr. Frank Dahlgaards taler om EU i almindelighed – og det er jo taler, hvis indhold jeg stort set deler med hensyn til det, der er kommet til udtryk omkring EU, om det her uhyre, som tiltager sig mere og mere magt på bekostning af de nationale, selvstændige lande – hvordan kan hr. Frank Dahlgaard så så fuldstændig ukritisk synes, at det vil være en fordel for de øst- og centraleuropæiske lande at komme ind i det samarbejde? Det har jeg altså svært ved at se.

Hr. Frank Dahlgaard må jo også være bevidst om, at de her lande ikke har haft noget reelt valg. De har f.eks. ikke kunnet få fuld markedsadgang uden at blive medlemmer. De har fået at vide: Enten bliver I medlemmer fuldt og helt, eller også får I stort set ingenting fra de riges bord. Det er jo ikke en reel valgmulighed at give de lande.

Den anden ting, jeg vil spørge hr. Frank Dahlgaard om, er, om ikke det er rigtigt, at der er lande i Øst- og Centraleuropa, som efter Sovjetunionens kollaps var dereguleret i en grad, så de slet ikke havde de her støtteordninger og toldsatser osv., som de nu har måttet genindføre for at få lov til at blive medlem af EU.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg vil ikke gøre mig klog på andre landes vegne med hensyn til, hvorvidt de vil ind eller ej, og hvordan det jo ikke er nogen fordel for dem, og kan jeg ikke se det? Altså jeg kan se mange fordele. Jeg hører til dem, der stemte ja i 1972, og jeg stemte faktisk også ja i 1986 til det indre marked, dengang De Radikale og Socialdemokratiet – jeg ved ikke, om det var den nuværende udenrigsminister også – stemte nej, men dér stemte jeg ja. Det synes jeg er meget godt; jeg er tilhænger af frihandel; jeg er grundlæggende borgerlig og liberal, men det kan også gå for langt.

Det indre marked og alle disse fordele får de jo. Men i øvrigt er det de pågældende østeuropæiske landes egne politisk valgte repræsentanter, som ønsker at komme med. Så skal de også med. Jeg håber, at vi så bagefter i fællesskab kan få ryddet op i nogle af alle de der ting.

Når f.eks. Schweiz ikke vil med – de står jo udenfor; det har de lige bekræftet, de står helt udenfor; 80 pct. af befolkningen vil ikke med – så vil jeg da ikke presse dem ind; det må de selv om. Det betyder jo ikke, at Schweiz er isoleret, eller at de er fattige, eller at de er ufrie.

Men jeg håber sandelig af hensyn til historien og den fremtidige udvikling, at de østeuropæiske lande kommer med. De vil jo gerne selv med.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det har været en tese fra flere og nu også fra hr. Frank Dahlgaard, at de jo så gerne vil med. Ja, det er jo korrekt, at de politiske repræsentanter meget, meget gerne vil med i det fine selskab, på de bonede gulve.

Men kan hr. Frank Dahlgaard ikke også bekræfte, at der i mange af de øst- og centraleuropæiske lande er en betydelig skepsis over for unionsprojektet, og at meget af den skepsis faktisk har sin baggrund i nøjagtig de samme betænkeligheder ved unionsudviklingen som den, hr. Frank Dahlgaard og jeg deler, nemlig at samarbejdet tømmer nationerne for reelt indhold, og at det derfor er et spørgsmål om, at der nok er stor tilslutning til det, vi stemte om til og med 1986, men over for det, der fra 1992 med Maastrichttraktaten og med unionsdannelsen og den udvikling har fundet sted siden, er der betydelig skepsis?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlggaard (UP):

Jo, det, jeg har læst i medierne af meningsmålinger, viser, at der i en række af de østeuropæiske lande og baltiske lande er en befolkningsmæssig modstand. Jeg tror ikke, at der nogen steder er flertal for det.

Men lad det nu være op til de lande selv, på samme måde som det i Danmark var op til Danmark selv, om vi ville være med i euroen eller ikke. Der bestemte vi så i Danmark, at det skulle være ved en folkeafstemning. Andre steder har man ikke gjort det. De må jo selv finde ud af, om man vil have det repræsentative demokrati eller det mere direkte. Det synes jeg ikke jeg skal fortælle andre lande om.

Men de vil alle sammen – de politisk valgte repræsentanter – fortsat gerne med, og hvis befolkningsønsket om det modsatte er meget kraftigt, er det klart, at man så vælger nogle andre, men det har de ikke gjort.

Formanden:

Hr. Thulesen Dahl sidste runde.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er bare lige for at sige til hr. Frank Dahlggaard, at det jo er således, og det har jeg også forsøgt at sige tidligere, at EU, som Danmark jo er medlem af i dag, jo ikke har givet de øst- og centraleuropæiske lande muligheden for bare at have de samme ordninger, som Danmark har haft. Udgangspunktet har jo været, at de skulle tilslutte sig det hele, og der har jo netop ikke været valgfrihed. Det er jo derfor, de øst- og centraleuropæiske lande vel i virkeligheden ikke har været stillet over for noget valg.

Når man så endda oplever, at nogle af de øst- og centraleuropæiske lande nu skal til at opbygge nye toldrestriktioner, nye statsstøtteordninger for at få lov til at komme med, altså for at opfylde EU's krav, så er det jo altså, at det kan virke lidt barokt.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlggaard (UP):

Det er fuldstændig rigtigt, at de ikke har kunnet stille betingelserne for, hvordan medlemskabet skal være. De må tage det hele eller lade være – take it or leave it.

Det er da en forbandet situation, som jeg godt kunne ønske kunne have været noget anderledes. Det er den altså ikke; nu står vi dér. Skal

man så stemme ja, eller skal man stemme nej til Nicetraktaten?

Stemmer man nej, er man med til – som en lille brik – måske at forhindre, at Europa bliver helt, og det vil jeg altså ikke. Selv om situationen er forbandet, selv om jeg kunne ønske en anden situation, så er vi altså nu dér fremme, hvor vi skal beslutte: Skal vi sige ja til det her, eller skal vi sige nej? Og jeg vil ikke være med til at forhindre, at de østeuropæiske lande, hvis folkevalgte ledere ønsker at komme med på de her betingelser, som de ikke selv har valgt, kommer med. Det ønsker de, det vil jeg ikke forhindre.

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg er glad for den bekræftelse af den brede politiske opbakning til Nicetraktaten, der er kommet til udtryk.

Jeg skal ikke trække debatten meget længere ud. Nicetraktaten baner vejen for udvidelsen, EU har gjort sit hjemmearbejde, institutionerne er tilpassede, vi er klar til i princippet ved udgangen af 2002 at modtage de første nye medlemmer. Nicetraktaten er EU's udvidelsestraktat, og udvidelsen er en historisk enestående mulighed for at skabe et Europa, der er langt mere fredeligt og sammenhængende. Udvidelsen er en hovedprioritet i dansk europapolitik, og den hovedprioritet er med traktaten kommet et afgørende skridt nærmere.

Traktaten er selvfølgelig udtryk for et kompromis. Der er altid ting, man kunne have ønsket udformet anderledes, men samlet er det en særdeles god traktat. Den er afbalanceret, den udtrykker vore fælles mål i EU, sikrer udvidelsen, sikrer, at et udvidet EU kan fungere og kan fungere effektivt.

Udvidelsen vil være til gavn for Danmark og for Europa. Den europæiske stabilitet bliver større, efterkrigstidens politiske, økonomiske og sociale skel vil blive gradvis nedbrudt. Økonomisk vil der være gevinster både hos de nye medlemmer og hos os selv.

Vi er allerede begyndt at høste udvidelsesprocessens frugter. Forberedelserne speeder op: Dannelsen af en social markedsøkonomi i Central- og Østeuropa, der er økonomisk vækst, der er stigende levestandard.

Handelen mellem EU-landene og ansøgerlandene fortsætter med at stige, den er fordoblet de sidste 5 år. Overalt i Europa er man optaget af at udnytte de nye muligheder. Virksomheder investerer og tilpasser sig, der skabes nye arbejdspladser både i øst og vest, der skabes grundlag

for at videreudvikle og udbrede det europæiske velfærdssamfundets principper.

Udvidelsesforhandlingerne skrider godt frem. Der er optimisme på begge sider af bordet. Vel er vi ikke ved vejs ende, der er et meget stort arbejde foran os. Endnu er der ingen af ansøgerlandene, der opfylder alle kravene og kriterierne, men det er vigtigt, at vi fastholder det høje tempo i forhandlingerne.

Europa-Kommissionen har fremlagt en ambitiøs, men efter min mening også realistisk handlingsplan for afslutningen af forhandlingerne. Hvis det går godt, kan forhandlingerne med de bedst forberedte lande afsluttes under det danske formandskab i andet halvår næste år, og det vil være en enestående flot præstation, hvis vi på EU-topmødet i København i december næste år virkelig bliver i stand til at byde de første nye medlemslande velkommen i vores europæiske fællesskab.

Vi skal forstå at udnytte de muligheder, som udvidelsen skaber. Med Nicetraktaten har vi skaffet os den nødvendige udrustning til at gøre det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Europa-udvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 113:

Forslag til folketingsbeslutning om øget åbenhed i EU.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(Fremsat 8/2 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Forslaget motiveres med, at det af Kommissionen fremsatte forslag om forordning og aktindsigt angivelig vil være et tilbageskridt for åbenheden i forhold til den praksis, der igennem årene har udviklet sig. Derfor ønsker Enhedslisten, at Folketinget skal opfordre regeringen til at stemme imod nye regler om aktindsigt, medmindre en række nærmere angivne betingelser er opfyldt. Og man ønsker endvidere, at regeringen skal afvise forslag om indførelse af generelle undtagelser og arbejde for ophævelse af Rådets afgørelse af 14. august 2000, den såkaldte Solana-beslutning.

Regeringen kan ikke støtte Enhedslistens forslag. Ikke fordi vi er uenige i alle intentionerne, vi kan godt tilslutte os en række af dem, men fordi en folketingsbeslutning af den fremsatte karakter er et meget dårligt instrument, når det gælder om at fremme det danske ønske om størst mulig åbenhed i EU.

Vedtagelse af det foreliggende forslag vil efter vores opfattelse kunne skade den danske forhandlingsposition. Det kan formindske vores muligheder for at sikre et resultat, der samlet set er i Danmarks interesse, og regeringens begrundelse for ikke at ville støtte dette forslag ligger netop i ønsket om at sikre det bedst mulige forhandlingsresultat.

Jeg er også i tvivl om, hvad vi ville kunne bruge folketingsbeslutningen til konkret. Regeringen har løbende arbejdet imod indførelse af generelle undtagelsesbestemmelser. Vi har også arbejdet for, at de nye regler, der skal afløse Rådets afgørelse fra 14. august sidste år, kommer til at omfatte de højt klassificerede ESDP-dokumenter, som Solana-beslutningen omhandler.

Med hensyn til spørgsmålet om klassifikation kan jeg oplyse, at der ikke, som forhandlingssituationen ser ud, med forslaget til forordning om aktindsigt lægges op til nye regler om klassifikation. Regler om klassifikation er fastlagt andetsteds, nemlig i Rådets sikkerhedsplan. Det tegner til, at de nye regler om aktindsigt vil omfatte såvel uklassificerede som klassificerede dokumenter, og formentlig bliver der tale om særlige proceduremæssige regler, når det gælder håndteringen af begæringer om aktindsigt i klassificerede dokumenter.

Med hensyn til dokumenter fra medlemslande og tredjemand samt interne dokumenter kan vi næppe forvente fuldstændig åbenhed således